

SƠ SƠI — NAM THU NAM

THU SAU 3 AVRIL 1936

VICHY

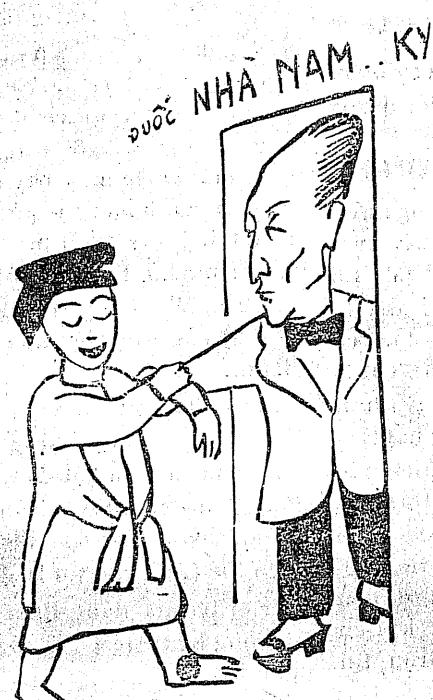
xã hội và chính trị

Mỗi 10
16 tr

GIA BẢN
7 xu

TUẦN LỄ TỬ TẾ

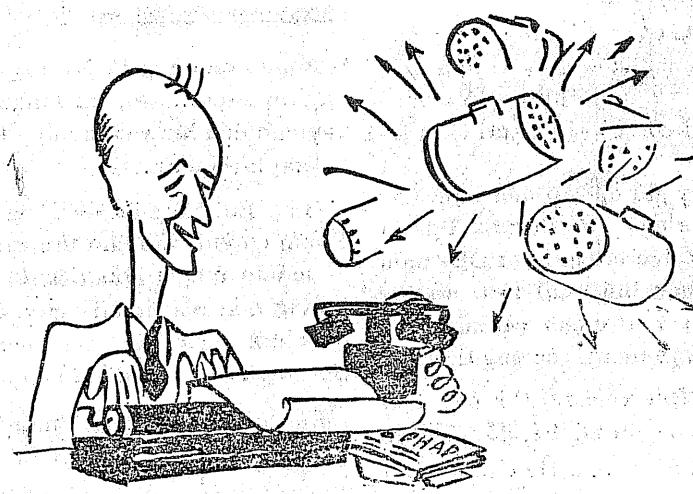
Ông Đốc lý Virgitti muốn bắt chước bên Pháp, định tổ chức một tuần lễ từ thiện hay nói cho đúng một tuần lễ tử tế. Trong tuần lễ đó ai ai cũng tự bắt buộc phải tử tế với nhau. Chúng tôi đi điều tra xem thiên hạ tử tế ra làm sao, thì thấy:

Ông Nguyễn phan Long bảo người dân bà nhà quê Bắc: Cứ vỗ trong này mà mỉm ấm, tôi sẽ cắp vốn cho.

Ông Vũ dinh Long đồ chén thuốc đúc đi và nuốt hai thán kiêm vào bụng.

Ông Hoàng hữu Huyn chỉ dăng toàn tin chó sống.

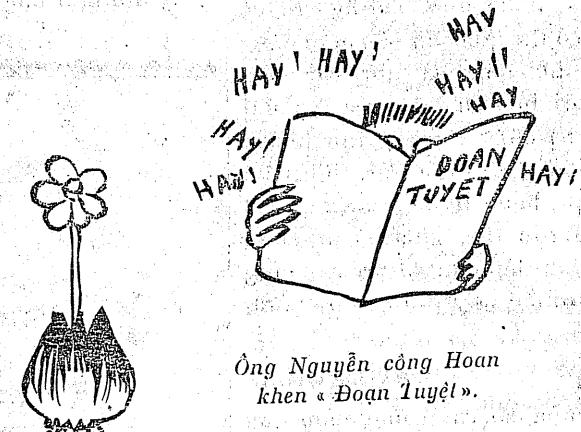
Muốn cho ông Bùi xináu Học khỏi ngợng, các nồi súp de cũng đậm ra tử tế, bão nhau nô lung tung, mà nở thực.

Ông Lê-tràng-kiều thành tâm cầu chính phủ dừng tri các bạn đồng nghiệp.

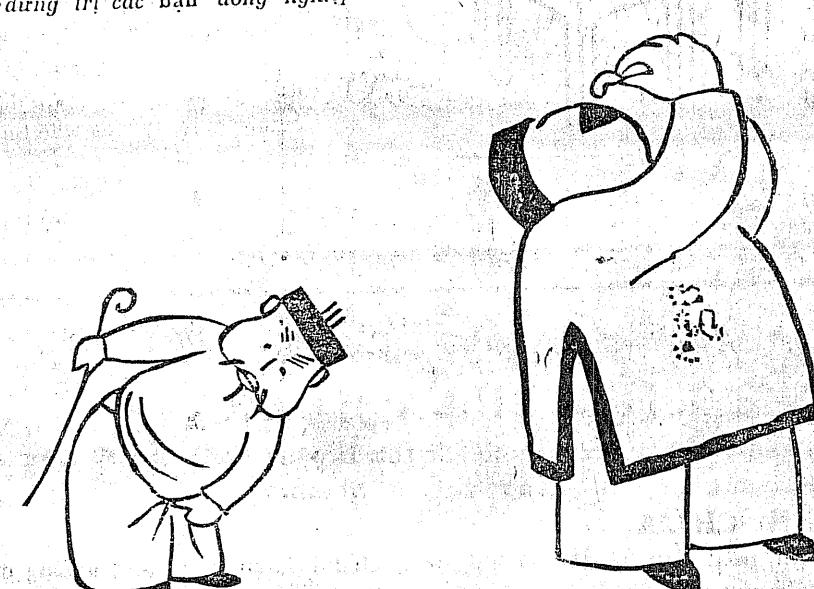

Ông Nguyễn-công-Tiểu bằng lòng để cho ve sầu đồ hắc in vào miệng ông và để rửa đốt đít.

Ông Nguyễn công Hoan khen « Đoan Tuyệt ».

Cử thủy tiên vì muốn tử tế với ông Tiểu nên nẩy hoa. Hết tuần lễ tử tế hoa lại thụt vào trong.

Bang Bành vì không muốn vụt ai, nên giờ đít mình vụt cho đỡ ngừa tuy.

Ông Tap-hoa có bao nhiêu hal đâu đòn thì nuốt hết.

Ông Mussolini đặt một ông mồi đèn trước miệng súng mà áu yếm bảo rằng: vì là tuần lễ tử tế, nên tôi chỉ bắn ngài một phát thôi.

TÙ NHỒI ĐIỀN LỚN

ĐÃ BA NĂM

NGÀY mồng hai tháng năm năm 1933, có dụ cho các ông thượng râu dài vẽ quê và đem mây ông râu ngắn lên thay. Dư luận ồn ào, kẻ nói ra, người nói vào coi như một việc quan hệ đến vận mệnh cả nước... Một điều chắc, là việc ấy có quan hệ đến vận mệnh của các ông thượng.

Từ bấy nhẫn nay đã ba năm. Ông Phạm Quỳnh cùng bọn đồng chí đã đem hết tài-trí các cung-tận tụy với nước, đã làm những công cuộc cải cách khiến cho nước Nam nhà hóa ra một nước Nhật con.

Kết quả, ta thấy rõ ràng lắm: ông thượng Phạm đau đớn vì làm việc nhiều quá, và ông thượng Nguyễn-khoa-Ký chỉ còn có sáu mươi chín kilô rưỡi.

Nhưng bây giờ đã sắp đến hạn. Các ông chỉ được ngồi ghế thượng thư có ba năm. Vậy đến mồng hai tháng năm này sẽ có cuộc thay đổi lớn, có thể quan hệ đến vận mệnh cả nước, và nhất là đến vận mệnh các ông thượng.

Cứ bình tĩnh xem ra thì ông nào cũng tự xét còn đủ tài trí, đủ sức lực để đương chức trọng. Ông nào cũng một bầu máu nóng vì dân như các ông nghị-viên dân biều lùc ngồi xe lửa hạng nhất đến họp đại hội đồng....

Phiền một nỗi, nhiều ông tòng dốc, tuần phủ cũng tự xét có tài trí ấy, sức lực ấy, bầu máu nóng ấy.....

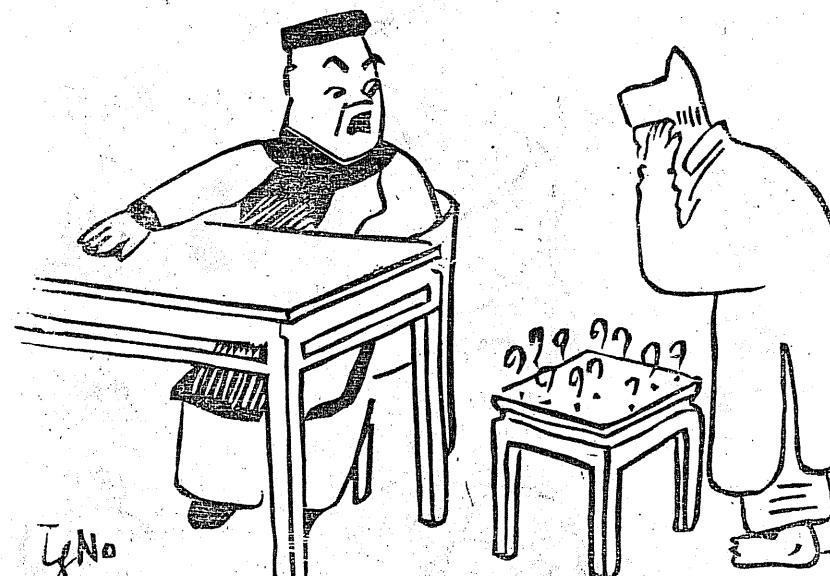
Thành thử: giữ bầu máu nóng này, át người mất bầu máu nóng kia; lấy bầu máu nóng kia thì người mất bầu máu nóng này...

Như vậy, t้อง quá. Tưởng chỉ có một cách có thể làm cho bầu máu nóng nào cũng hối-hồi: là giữ các ông thượng mới hóa cũ tại chức, và đặt thêm vài ba chức thượng thư khác: như lao động thượng thư, binh bộ thượng thư, hàng không thượng thư, vân vân. Được thế, chắc là ai cũng hả, còn nhân dân cũng được cái sung sướng có nhiều cụ thượng hơn xưa.

CÁI CÁCH....

CÔNG cuộc cải cách mấy năm qua ở Huế thẩn thẩn lắm. Chứng cho câu đó, xin lấy bộ hình, là bộ mà người ta đồ cho cái tiếng làm nhiều sự cải cách nhất, làm thí dụ.

Xưa kia, nội việc án, từ khinh tội tới trọng tội, ông huyện phái ông thừa bảo khõ chủ, người làm chứng và bị cáo-nhân làm cung khai, rồi ông huyện làm án đê lén tĩnh, vân vân... Chỉ khác một điều, là ông thượng thảo án lấy bằng chữ tay, rồi đem đẽ vào kho tàng của bộ hình.

HẢI, SÂM KIỆN THẬN HOÀN

Chế toàn bằng Hải cầu thận, sâm cao-lý và các vị thuốc rất tốt, luyện theo một cách riêng, uống ít mà sút bớt rất chóng và rất mạnh.

CHUYÊN CHỮA

Dương hư, (liệt dương) phòng sự kém, tinh ít, khí loãng, mộng tinh, di tinh, hoạt tinh, và đản bà khí hư, bạch đái, bạch trọc, cùng những người lậu kinh niên thành thận suy khí kém, sáng dậy uất đinh ở đầu quy, uống thuốc này sẽ khỏi hẳn, là một phương thuốc hay nhất chữa về thận giá 1\$ 1 hộp

KIM-HƯNG DƯỢC PHÒNG

81 — ROUTE DE HUẾ (bên chợ Hôm) HANOI, -- 81

ĐẠI LÝ: Haiphong 62 Rue Paul Doumer — Namdinh: 225 phố Hàng Giấy và 28 Rue Chapeaux — Đáp-cầu: 13 phố Chính — Sơn-tây: 8 Cửa hàn — Phủ-lai: Hiệu Vĩnh-Thắng — Hongay: 4 Rue Théâtre.

mươi này sẽ là thế kỷ của sự chiến tranh.

Kết cục: cường quyền thắng công lý.

Nhưng... giờ lịch sử ra mà xem, công lý có bao giờ thắng cường quyền được.

THỦ-TƯỚNG HỘ MÚT

CÁI thuyết của Ludendorff chắc đã được thủ tướng họ Mút: nước Ý hoan nghênh lắm.

Vì thủ tướng họ Mút xưa nay chỉ ca tụng hai cái: một là cái tài của thủ tướng họ Mút, hai là sự chiến tranh.

Đảng Phát-xít coi chiến tranh như một sự đáng quý. Theo họ, chiến tranh có vẻ mỹ thuật riêng. Có mỹ thuật là vì người ta sai khiến được máy móc như một người ngồi trong một cái xe tăng, một chiếc máy bay chiến. Có mỹ thuật vì mạnh mẽ, ghê gớm hơn những thiên tai. Có mỹ thuật bởi vì làm những tiếng súng nổ, tiếng người kêu, sự yên lặng của bãi chiến trường, mùi thơm và mùi của xác chết hòa hợp lại với nhau...

Đảng Phát-xít chỉ yêu cường quyền, yêu sự bất công... Nhưng còn công lý, còn nhân từ, còn bác-ái?... Người của đảng Phát-xít đối với câu hỏi ấy, chỉ trả lời bằng câu cộc lắc: « Me ne frego! » (Tôi có cần!).

Triết lý của đảng Phát-xít đều thu lại trong ba tiếng « Tôi có cần », ngạo nghễ ấy.

Trong một thế giới mà có hai nước tôn sùng sự chiến tranh như nước Ý và nước Đức, thì làm sao giữ hòa-bình được. Giữ nỗi hòa-bình, họ chẳng khi nào có một trận chiến tranh ghê gớm làm cho họ biết cái mỹ thuật của sự diệt vong....

TU LY

TẢN ĐÀ QUANG - CÁO

Tù khi tôi về ở thôn-quê, vẫn viết bài thuê gửi đi các báo quán. Kể từ xuân mới này trở đi, xin nhận làm thuê các thứ vui, buồn thường dụng trong xã-hội. Từ lối thơ bát-cử, cho đến trường thiền, song thất, lục bát, biến, ngẫu, miêu, nói,... hết thảy các điều văn vần của ta: ngài nào có lòng yêu mà cần dùng lối nào, xin đều có thể cung-ứng. — Bút phi tùy theo công việc, tiếp thu hỏi, xin sẽ có trả lời, mong được gửi theo sẵn tem, để tiện sự phúc đáp.

Chư tôn quang cố, đẽ thư xin gửi về nơi tè Jý, là làng Khê thượng, huyện Bát-bat, Sơn-tây.

NAY KÍNH CÁO
Tản-Đà Nguyễn-khắc-Hiếu

QUAN NIỆM VỀ NGHỀ BÁO CỦA ÔNG VŨ ĐÌNH LONG

Ví thấy Phong Hóa công kích
truyện kiếm-hiệp hoang đường
Tân-Dân viết :

« Âu là việc Phong Hóa, Phong Hóa
làm, việc chúng tôi, chúng tôi làm,
gièm pha nhau mà chi, cãi nhau nữa
mà chi, cho người ta tưởng chúng ta
cũng nhu phường buôn cá thịt. »

Tân-Dân nói dẽ nghe sao ? Làm gì
có việc của riêng ai ? Chúng tôi cho việc
làm báo của chúng tôi là công kích
những người nào có ý tưởng ngược
với chúng tôi, những người nào làm
những việc mà chúng tôi cho là có hại
cho quốc-dân.

Ấy, chính việc của chúng tôi trong
bốn năm nay đó ! Chúng tôi sẽ làm

mãi mãi. Còn như Tân-Dân muốn
yêu thân đề « làm ăn » thì cái
đó tùy. Mà Tân-Dân yêu thân làm ăn
để kiếm lợi là phải, vì nhà buôn đâu
có phải nhà làm báo.

Nguyễn Tường Tam

Ông Vũ-Dinh-Long ghé tai ông Nguyễn-Tường-Tam thì thầm: Ngày cảnh minh với nhau, báu đừng làm ầm lên thế chúng minh « chén » với nhau, tội gì...

CỐC QUAN HÀ

Tặng anh tham Häus người bị tiễn

Bạn tôi đến, ra chiều tíc uất,
Dáng hăm hăm, đỏ mặt tía tai.
Ôn tồn mời bạn ngồi chơi,
Tôi pha nước uống, ngồi lồi hỏi han :
« Điều chi vậy căm gan lộn ruột ?
Chỗ thân tình, nói tuột tôi hay.
Đầu rắng trăm đắng nghìn cay,
Cùng nhau thô lộ họa may nguội lòng. »
Chè Long tinh, cạn xong chén nước,
Bạn tôi như đã bót nghẹn ngào,
Đáp rằng : « Cố bạn tâm giao
Nay mai sắp sửa đòi vào trong Nam.
Bạn tham, phán cùng làm một số
Thết tiệc tùng từ dã đưa chân.
Người bàn chén ở Lạc-Xuân
Cho hàng Nam quốc Nam nhân kiếm lời,
Ăn uống được thảnh-thoi, hỉ-hả,
Và tha hồ suông sảng cùng nhau.
Kẻ bàn đưa xuống cõi dầu,
Tửu xong có sắc, mặc dầu lả-loi.
Và chẳng thết một người thân-ái,
Vui nồng nàn bạn mới nhớ lâu.
Phán già có lão to dầu,
Bề ngoài đạo mạo, ra mầu nghiêm
Rắng : phàm khách bức sang, đứng
Phải vào hàng chính thức « cõm
tayı » —
Rồi thì..., kéo cánh kéo vây,
Đến hàng cõm nó đặt ngay tiệc tùng.
Bảy giờ tối, các ông kéo lại
Ba chục dầu, nào phải ít dầu !
Đến vào ngõ ngác nhìn nhau,
Buồng riêng chẳng săn, đứng lâu
ngương ngùng.
Rủi gặp tối hàng đông khách quá —
Một huyện người chót đã vào đây.
Đành ngồi lẩn với đầm, tây,
Thứ xem Pháp-Việt bừa nay dề-huể !
Nào ai nỡ cười chê mà hãi
Nhưng lầm ông cứ ngại vụng về,
 Tay cầm « phóng-sét », « cùi-dè »,
Kèn còng, luýnh quýnh, rụt rè, loay
hoay,
Khiến con mắt người tây nhìn xét
Chẳng khác gì Lý Toét tiên sinh

Dối già xuất lũy tre xanh
Ăn chơi học lối tỉnh thành văn minh —
Về ngắt ngườòng khoe rinh làng sớm
Ta là tay chơi hóm, ăn xanh.
« Sà-dinh » nhâm với nước chanh
« Giảm-bông » nhâm rượu « Banh-banh »
não dùng.
Người ngồi tiệc, sượng sùng, e-lệ,
Chẳng còn ai buồn hé miệng ra,
Khứ lưu nâng cốc quan hè
Tò tinh quyến luyến đưa đà nửa câu.
Thành tiệc rượu âu sầu quá ngắn
Khác nào như cõi đám ma to.
Ép mình, đã mất tự do,
Tưởng rắng kéo lại được đồ ăn ngon.
Ngò dầu, bởi mưa phùn rả rich,
Bánh tây như trão rách khác nào.
« Súp lè-ghim » quả ngọt ngào,
Như « lục lẩu sá » diêm vào « ma-gy »;
Rồi đến món « rõ-ti » gà thiến,
Thịt gà già chó nghiến vẹo răng.
Thịt bò « bit-fết se nhăng »
 Dao cưa chẳng đứt, dai bẳng cao-xu.
Thảo thơm, món tim bò thái mảnh,
Mỏng như tờ gió mạnh thôi bay.
Ăn không no, uống không say,
Chán chường chui mép, dan tay ra về.
Kéo ra túi dầu hè, sực nhớ
Rắng còn quên thuốc lá sì gà.
Ba mươi điếu, giắt từ nhà,
Đặng-cai móc túi chia ra mọi người.
Phì phèo khói như khói ký-íc,
Mãi bấy giờ lại sực nhớ ra
Rắng mai bạn qui ra ga
Buổi nay họp mặt cốt là tiễn chân,
Thế mà bạn lo ăn, quên đứt...!
Anh tính rắng có bức hay chẳng ?»
Mỉm cười, tôi mới thưa rắng :
Trách chi thiên hạ lố lăng rởm đòn —
Thôi anh cũng nên người cơn giận,
Dại lần này, âu hẳn khôn sau.
Miếng ngon chẳng được nhớ lâu,
Bạn anh có lẽ co-cầu nhớ dài....

TÚ MỞ

nhớ dón xem

HỌC SINH SỐ 3 ĐỒI MÓ'I
HAY, VUI và HOẠT ĐỘNG
rất thích hợp cho Học sinh

Ngày Nay

TÁI BẢN
THEO MỘT THẾ TÀI MÓ'I

MỖI TUẦN LỄ « NGÀY NAY » SẼ ĐỌC

hơn 300 tờ báo
có bán ở Đông Dương

Trích dịch những bài đặc sắc, xếp thứ tự thành
mục, và làm rõ tính cách của những bài đó
để các bạn

XEM MỘT SỐ BÁO 4 XU
ĐƯỢC NHƯ XEM HẾT CÁC BÁO

Ngày Nay

SẼ ĐỌC HỘ CÁC BẠN
và không bao giờ bỏ sót những bài
Cần, Hay, Vui, Có ích
ngày nay

TINH HOA CỦA CÁC BÁO

Nhiều người vì nhiều lý do không đọc được hết các báo, nhất là các báo chí
Pháp. Một thế giới có bao nhiêu cái hay cần biết mà đành không biết được

Ngày Nay

SẼ MỞ CỦA CÁI THẾ GIỚI ĐÓ
CHO NHỮNG AI MUỐN HỌC, MUỐN BIẾT, MUỐN [HIỂU]

Ngày Nay

hằng tuần là người bạn giúp ích cho các gia đình mới,
đóng thành lập là kho tài liệu cần để tăng kiến thức

16 trang — 4 xu

Một năm 1\$60 — Sáu tháng 0\$90

GỬI TIỀN MUA NĂM TRƯỚC KHI BÁO RA :

MUA 1 NĂM BIẾU THÊM 3 THÁNG

300 TỜ BÁO ĐÁNG GIÁ 20 \$
hợp lại thành

TỜ BÁO — GIÁ BẢN 4 xu

nhớ dón xem

HỌC SINH SỐ 3 ĐỒI MÓ'I
HAY, VUI và HOẠT ĐỘNG
rất thích hợp cho Học sinh

VAI TRẠNG CỦA CỘT

THẾ MỚI VĂN MINH

TUẦN trước, ông Nguyễn-quí-Hùng có diễn thuyết về cách truyền bá sự học ở Đông-duong.

Điển giả có một cái ý rất mới là — ông ta bàn nên dùng máy truyền thanh Vô tuyến điện để « giảng học » và truyền những tin tức cần biết cho dân quê — Mỗi làng phải mua một cái máy đặt ở giữa dinh, rồi dân làng họp tại đó mà nghe,

Ông ta lại vẽ trước thính thính giả cái quang cảnh rất văn minh như thế này : cảnh một viên chánh hội văn minh đang loay hoay vặn máy « Commutateur » để cho máy ông bô trong làng nghe tin thế giới...

Cảnh tượng như thế thì văn minh thật !

Nhưng tôi, tôi lại nghĩ ra một cái cảnh khác, không văn minh bằng nhưng đúng với sự thực hơn, và có nhiều thú vị lắm.

Trên bệ đình thì là cái máy vô tuyến điện, truyền ra những điệu âm nhạc du dương. Còn dưới chiếu là các cụ trong làng ngồi quay lẩy mâm sôi, đĩa thịt, vừa khẽ khà uống rượu, vừa thưởng thức âm nhạc. Khi nào đến chô hay, các cụ lại gật gù tán thưởng ra ý khoái trá lầm.

Khi rượu đã say rồi, thì tiếng bàn tán, tiếng cãi nhau, ồn áo nồi lên, lại mạnh hơn cả tiếng máy. Và lúc đó người ta cũng không để ý nghe đến nữa.

Thế còn lúc máy truyền sự học ?

Có khó gì ! Lúc đó, người ta vẫn tắt nó đi là êm truyện.

Thach-Lam

THÀN TIỀN

NGỌ-BÁO ra ngày 27-3, có đăng một cái tin rất là kỳ dị, mà người ta tưởng không thể có được, nếu không phải là một tin có thật.

Nguyễn Tự, hai mươi tuổi, ở xóm Hoành sơn, làng Trình-tương, huyện Bình-khé, (Bình-dịnh), không biết duyên cớ vì đâu, tự dưng một đêm vừa rồi, mang một thùng sảng lén một quả núi gần đó, tự tẩm dầu vào mình mà đốt.

Đêm ấy, những dân vùng lân cận hổng thấy trên ngọn núi, một ngọn lửa bốc lên cao.

Nguyễn Tự chết đi, có để lại một bức thư dài ý nói :

— Xin cha mẹ, anh em và vợ đừng phiền não làm chi, để cho chàng về cõi phật đăng học tập những phép thần thông, rồi sau chàng sẽ xuống cõi trần để giúp đời, cứu nước, cho được thái bình, an cư lạc nghiệp. Chàng hứa rằng sau này sẽ cùng xum lop một nhà, chứ đừng phiền muộn làm chi.

Một điều lạ là Nguyễn Tự từ nhỏ tới nay không có lõi giấu gì rằng mình là một người dien hay giàn dở cả.

Vậy chàng ta sở dĩ tự đốt mình như thế, là tự tin mình sẽ « về cõi phật » thật và sẽ học được mọi phép hay la. Mà thần tiên, anh ta thấy ở đâu?

Chắc hẳn rằng xira nay anh ta vẫn hay đọc truyện thần tiên mà người ta thi nhau xuất bản. Đó kia nước chảy cũng mòn, thì người đọc truyện thần tiên mãi rồi cũng có ngày cho mình là thần tiên thật !

Cũng như vậy, một lần người ta đã thấy mấy học sinh ở trong Thành, bỏ nhà rủ nhau vào rừng tìm thầy học đạo! Đạo chẳng thấy đâu, chỉ thấy các cậu đói lả trong rừng, và có lẽ chết cả, nếu không có người nhà tìm thấy.

Đó là những tin đồn của đạo thần tiên truyền bá trong những sách thần tiên, còn ai muốn lầm le dì tu đạo nữa không ?

Chỉ có những nhà viết truyện thần tiên là họ không thần tiên gì cả. Nhưng mà họ lợi nhiều ! Không tiền, nhưng tiền !

THÂN TIỀN, KIỂM HIỆP

Những người có sự gi oan uổng hay uất ức đừng phản nản nữa, vì không bao giờ ở nước ta có nhiều kiém hiệp và đạo nhân ra đời như bây giờ. Mà ai cũng biết cái công việc của các tay kiém hiệp là để phi kiém ra dằng mũi lấy đầu những kẻ cường hào hay ác hiếp.

Vậy hối những kẻ dân đen, hay bị người ta đe nén, cứ sẵn lòng chờ !

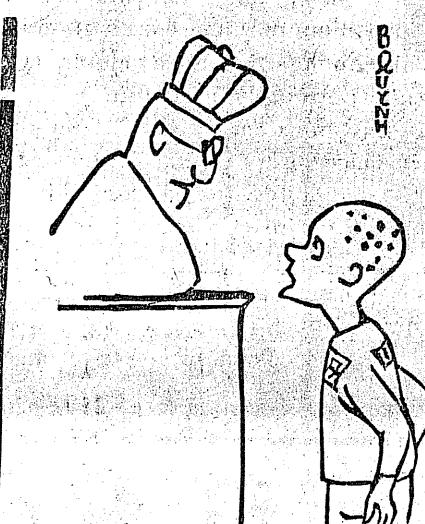
Còn những ai muốn có phép thần thông để chữa bệnh, và để ăn hình trong những nhà giàu, thì hãy mua ít sách thần tiên mà khảo cứu cái đạo đó. Muốn theo môn đạo nào cũng có, vì nội một căn hàng sách ở phố bờ hồ đã có 32 thứ thần tiên và đạo sĩ khác nhau rồi !

Thach-Lam

CẨM ƠN CHUNG

Xin cảm ơn hết thảy các bạn đã gửi bài để bày tỏ ý kiến. Những bài đó, tiếc rằng không thể đăng được, các bạn chắc đã rõ vì có gì. Trước khi nào chúng tôi đuổi lý do phải phiền nhờ sirs các bạn giúp.

P. H.

— Sau khi mày giết người mày có bị lưỡng tâm cắn rút không ?

— Bầm không, thỉnh thoảng con chỉ bị lũ rận với chấy nổ cắn rút soáng thôi !

GỬI ĐÙA BÁC TÚ MÔ

Tôi, Bác, sáo má, bác Tú ơi,
Cùng tên ta lại cách đổi nơi ?
Gió sương non Tân tối gầy lắm,
Bơ sữa thành Long bác béo hoài !
Cốt có rượu thơ người sống nỗi,
Quản chí mây chó cuộc đời trôi.
Thơ nát Hiếu gửi đăng Phong-Hoa,
Hiếu có thanh nhàn thử họa chơi.

Tán-Đà

HỌA... CHƠI

Kẽ chi xa cách, bạn thơ ơi,
Lời gửi thăm nhau miễn tôi noi.
Đá mồ, tôi không phi nộn lắm,
Tặng sương! Bác chó quở quang hoài!
Rượu chè, tiên vẫn say sura khuất ?
Thơ phú người thuê, viết lách trôi ?
Nghe nói Hiếu gầy hay Hiếu ốm ?
Hôm nào thư thả Hiếu lên chơi.

Tú Mô

HỘP THƯ

Ô.T.V.B. và L.Y. Saigon. — Xin y lời, hai ông cứ an tâm mà tiến hành. Cần nhất người đóng vai chính.

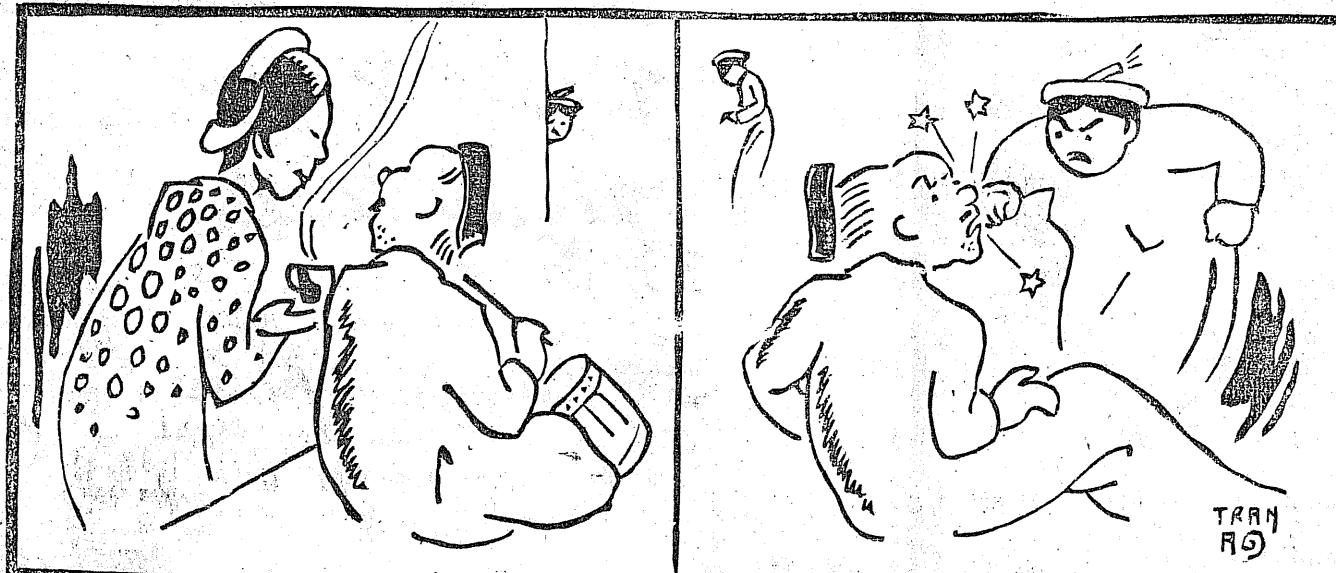
Ông Thanh-Son, tác giả cuốn « Giảng, nước Lê-Hà » làm ơn cho biết chỗ ở.

Cô V.T. Tiến, tác giả cuốn « Mảnh gương soi » làm ơn cho biết chỗ ở.

Ô. Phi-Vân — Vì những người có truyện hay hon lấp mắt.

Một cô ở trong Nam — Cô cho người ấy đọc Resurrection của Tolstoi.

Ô. T.N. Văn Phnom Penh. — Đã nhận được ngân phiếu 20\$. Xin cảm ơn và sẽ gửi hâu ngai một gói bù loong.

— Trước khi nghe hát hãy xin quan
soi tạm chén nước...

... « tổng khẩu » đã

Mới lại

DÈN MANCHON KIỀU MÓI RẤT TỐI TÂN

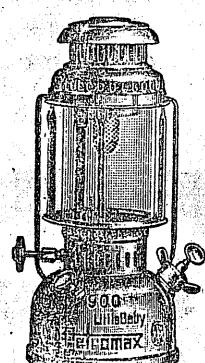
Giống giỏi chế tại Đức quốc. — Đốt bằng dầu hỏa và dầu sáp — Rất tinh xảo, rất lịch sự, rất bền bỉ, ngọn lửa sáng sanh, chịu đựng ngoài mưa gió. — Sài đèn Petromax rất được tiện tặn, ít hao dầu — Cách đốt rất dễ dàng, không sợ chúc dầu, ai cũng có thể đốt được — Các nhà sài đèn manchon thiện nghệ đều công nhận đèn hiệu Petromax là tốt hơn hết —

Đèn Petromax có bảo kiếm luôn luôn.

Établissements DAI-ICH

CHUYÊN MÔN BÁN CÁC HIỆU ĐÈN DANH TIẾNG :
PETROMAX, SUCCES, NOEL, ASIATIC v.v. Đồ phụ tùng các hiệu đèn đều có bán đủ.

Nº 29 Bd TỒNG-ĐỐC-PHƯƠNG. — CHOLON

PETROMAX

Nº 900. — 100 Bougies.
1 lit dầu hỏa đốt
đặng 26 giờ

Nº 821. — 200 Bougies.
1 lit dầu hỏa đốt
đặng 18 giờ

Nº 826. — 300 Bougies.
1 lit dầu hỏa đốt
đặng 12 giờ

TRƯỚC VÀNH MÓNG NGƯA

SƯ'NG SỐT...

Nguyễn-văn-Quế đã can án bốn lần. Nét mặt khó khăn và dữ tợn: hai năm lồng mày sâu róm lởm chởm như cái bụi rậm trên đồi con mắt sâu hoắm. Hình thù thì xấu xí, thô tục như một tên t胡總 cướp, thoát trông không đáng để ai thương cảm. Cho nên vừa thấy mặt, ông biện-lý đã cướp lời của ông chánh án mà quát hỏi:

— Anh là người can phạm đã nhiều lần. Hiện giờ, anh bị buộc vào tội du đảng và lạm dụng thẻ thuế thân của người khác. Vậy tôi khuyên anh nên thú thật đi là hơn...

— Bầm, con xin thú thật... Con oan.

Rồi anh ta hàn huyên kẽm: đã ba năm, tu chí làm ăn, hằng ngày thuê xe của Lê Thâm..., một người đội phủ-lit. Còn chiếc thẻ thuế thân, lý tru桔ng đã đưa cho, vì anh ta không biết chữ, nên vẫn yên trí là của mình...

Nói xong nhoen miệng cười một cách quái vui duyên: ai còn tin được lời một phạm nhân có tiền án. Người ta chỉ tin người làm chứng. Người làm chứng thứ nhất là Lê Thâm, ông đội phủ-lit kiêm chủ hiệu xe.

— Anh có cho tên Quế thuê xe không?

— Bầm... không...

Thấy Thâm ngượng ngập trả lời, ông chánh án hỏi vặn lại:

— Thật không chứ?

— Bầm... quả con không cho thuê... vợ con nó cho thuê đấy ạ...

Ra ông đội đồ lõi cho vợ. Ông chánh án có nghiêm nét mặt nói:

— Có thể mà anh ở cầm không nói ra, để đến nỗi người ta bị giam. Vợ anh thì khác gì anh?

— Bầm... bầm...

Rồi Thâm im lặng Thành ra không ai biết anh ta định bầm gì mà vợ với chồng khác nhau những thế nào. Ý chừng anh ta cũng không biết nói.

Người làm chứng thứ hai là ông lý Thanh, lý tru桔ng làng tên Quế. Một ông đồ gay, giọng ông lè nhẹ: ý chừng ông vừa mới đi tìm can-dảm ở trong một hàng rượu náo.

— Anh có phát thẻ thuế thân cho tên này không?

Nhin Quế bắng con mắt lò dò, ông lý đáp:

— Bầm có.

— Có phải cái thẻ này không?

Ông lý cầm lấy cái thẻ, lật đi lật lại hồi lâu, rồi nói:

— Bầm phải... bầm không... bầm con không nhớ ạ.

Ông chánh án gắt:

— Anh liêu hồn, cái thẻ này của tên Mai, nhưng tên Mai không có tiền đóng thuế cho anh, anh giữ lại rồi anh hán cho tên Quế chứ gi!

Ông lý Thanh nhìn ông chánh án sững sờ:

— Sao quan lớn biết?

Câu hỏi làm cho cử tọa cười, làm cho ông lý bị mắng một trận... tinh người, và làm cho Nguyễn-văn-Quế được tòa tha tráng án.

TÚ-LY

CHÂU XƯƠNG BI ĐÒN

Châu truyện kể sau đây, tôi xin cam đoan là đúng sự thực, nếu sai xin đức thánh Quan ngài cứ vật chết ngay tôi đi. Lẽ có nhiên không phải truyện xảy ra từ đời Tam Quốc, mà chỉ mới cách đây mươi hai, mươi năm, hồi tôi độ mươi hai, mươi ba tuổi.

Ngày ấy, thầy u túi thuê nhà ở chung với vợ chồng bác hai Đức. Gian ngoài nhà tôi ở, hai vợ chồng bác ở gian nhà trong. Ngoài ban thờ ông vải, nhà bác còn có một ban thờ xinh xinh thờ đức Thánh Quan nữa. Trên ban thờ bày ba pho tượng nhỏ, nhưng trong có vẻ lâm liệt uy nghi: ông Quán Công ngồi giữa đang xem sách, ông Châu-Xương cầm thanh long dao đứng hầu bên phải, bên trái là ông Quan Bình đứng bưng hòm ăn.

Vợ chồng bác rất chăm đèn hương và thay trầu nước. Chẳng ngày rằm, mồng một nào mà hai bác quên không cúng sồi chè, hoa quả. Thật là hết lòng thành kính. Trên ban thờ lúc nào cũng có mùi hương thơm ngát đưa ra.

Và chẳng các ngài cũng linh lắm. Chả có thể mà nhiều khi, vừa tối hôm trước rõ thấy ông Quan Bình hay ông Châu-Xương đứng khác chỗ hôm trước. Ai cũng cho là các ông ấy thường hay di chuyển, nên lúc về mới đứng khác chỗ di như thế. Và lại còn ai dám tảo gan cầm tượng các ngài mà dịch di bao giờ.

Một buổi sáng, bác gái trống lên ban thờ, bỗng sợ hãi gọi chồng là phen quất cả lên. Bác trai trống

thấy cũng phải nhợt nhạt. Tôi cũng với vàng chạy lại xem thì thấy ông Châu-Xương nằm xấp ở dưới chân đức Thánh Quan. Hai vợ chồng bác si-sao bân tán mãi, rồi sau cùng bác trai đoán chắc rằng vì ông Châu phạm lỗi gì, nên đức thánh ngài mới nổi giận mà nọc ra đánh đòn vậy.

Bác gái gật đầu chịu là phải. Thế rồi hai vợ chồng bác với-vàng lại người tèm trầu, người mức nước cúng, thắp hương rồi-rit cả lên. Bác trai chỉnh tè khăn áo sì sụp lê, rồi khấn khuya suyt soat, xin đức thánh ngài bỏ giận mà tha cho ông Châu. Bác kêu khán mãi, vì xin âm dương ba lần rồi mà chưa được. Đến lần thứ tư, thấy một đồng xấp, một đồng ngửa, biết rằng đức Thánh Quan ngài đã bằng lòng tha rồi, bác mới dám kính cẩn đỡ ông Châu đứng dậy.

Nghé vợ chồng bác kè lại cầu trai hốt hoảng gọi vợ: « Chết chưa, bu mày ơi! không biết ông Châu lại phạm tội gì, mà đức thánh ngài lại phạt đòn, nũa kia kia ».

Hai hôm sau, lần này lại chính bác trai hốt hoảng gọi vợ: « Chết chưa, bu mày ơi! không biết ông Châu lại phạm tội gì, mà đức thánh ngài giận lắm, nên mới khó xin thế. Lại một phen hai bác lắc đầu, lè lưỡi kể truyện lại. Lại một phen kinh hãi cho bà con.

Sáng hôm sau vợ chồng bác ngạc nhiên biết bao khi thấy lần này lại chính ông Quan Công ngã chồng kềnh dưới chân ông Quan Bình. Bác trai với vã nâng tượng đức thánh dậy và lần này bác mới để ý nhận thấy trên ban thờ đầy những vết chân chuột.

Nguyễn-trọng-Tấn

HOẠT KẾ TƯ DIỆN

Học trò nhỏ: Những cậu bé mặc áo có mực dây.

Đầu học trò nhỏ: Mô của giáo sư.

Tai: Mẫu thịt thừa mọc ở hai bên đầu dùng để béo và để đỡ khăn đội trên đầu khỏi tụt xuống cổ.

Dạ dày: Túi... tiền (riêng của một hạng người thôi.)

Đầu gối: Trẻ con dùng để quỳ ở lớp, người lớn đã có vợ dùng để quỳ ở nhà.

Đường tàu: Chỗ nǎm hóng mát của xã Xê.

Máy nước: Nhà « cercle » giữa trời của cô sen, cậu nhỏ...

Kính đèn: Thủ kính các thầy bói dùng để che mắt sáng.

Run: Vi trùng ho lao của các ông lang.

Lan can: Chỗ phơi quần áo, chăn chiếu.

Vàng giấy: Tiền giấy đốt xuống âm phủ để cho các người.... hàng mã có tiền tiêu. ĐINH LÂN

Cùng Độc giả Phong-Hóa

Qui vị muốn giữ tập báo Phong-Hóa cho khỏi thất lạc xin đem lại nhà :

TRUNG-KÝ 36 PHỐ SINH TÙ HANOI

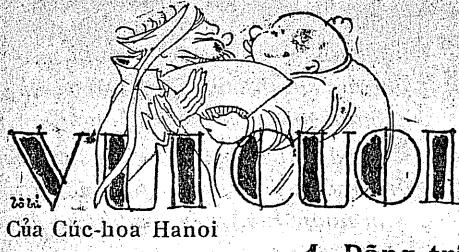
Một nhà chuyên môn đóng sách và mạ chữ vàng

Nhận giá đóng: (một năm đóng làm 2 tập) Đóng carton giấy vải bìa hoa 0\$60. Bao chùm vải 0\$70 — Gáy da 1\$00 cả mạ chữ vàng 1\$25 (1 tập). Một năm 52 số đóng làm 1 tập. Đóng carton bìa hoa giấy vải 0\$90, bao chùm 1\$00 — Gáy da 1\$40 cả mạ chữ vàng 1\$70 làm gân sau gáy thêm 0\$25 Các ngài ở tỉnh xa nên gởi người về đóng hơn là gởi nhà giày thép vì cướp phí tổn lắm, cần lắm có thể lấy trong 12 giờ đồng hồ.

Các ngài có nhiều sách muốn đóng không tiện mang lại xin cho biết chỗ ở bán hiệu sẽ phải người mang mẫu và nhận giá tận nhà. Nhận đóng albums, sons-mains, chemises, blocs-notes và các sách tây, chuyện lẻ...

Thuốc Lậu rất tài không công phạt 1 gói 0\$30. Dù nặng đến đâu cũng chỉ dùng hết 3\$00 là khỏi tiệt nọc. Nhưng ông mắc lậu đã lâu không buốt tức chỉ còn tí mủ hay dái gà vào thời kỳ này rất khó chữa cho nên thuốc uống đã nhiều mà bệnh vẫn tro. Kip đến bản hiệu mới có món đặc biệt chữa cho mau khỏi. — Tỉnh xa gửi về 3\$00 nếu bệnh khỏi rồi mà còn thuốc thì cứ uống cho hết càng tốt. — Tim La chê toàn thuốc Nam không phải kiêng nước vì không hại gì, rất mau khỏi — Nặng như nhấp cốt, lung lay răng, ăn gần tới óc v. v... nhất định 7 hôm khỏi. — Mới phải nhất định 5 hôm thôi. — Tỉnh xa gửi về nặng 5\$00 bị lở các nơi thi thêm mỗi xông 0\$30 ; dương vật bị nứt toạc hém cao 0\$20, nhẹ gửi về 3\$50. Sau khi mắc phải bệnh tình lě cố nhiên khí huyết xấu, người mệt mỏi v. v. dùng nứa lě Ngũ Hành Sinh Khi thi sicc lại mạnh mẽ hơn xưa giá 2\$60 nứa lě ; 5\$00 một lě (chỉ dùng nứa tě dã khôle lě).

Nhà thuốc BÔNG LAI 32 Route de Hué — Hanoi

Cửa Cúc-hoa Hanoi

1. Đang trại

CON — Cậu ơi, cậu cho con ra xem cầu vồng, cậu nhé ?

CHA (đang xem báo) — Ủ, nhưng đừng đến gần nhé.

2. Đổ

Anh X...một hôm đi chơi gấp anh Y...

Y có tính khoe khoang và tự cho là thông minh, nói với X rằng :

— Anh X... ạ ! Lúc ở trường bài tính nào tôi cũng làm ra. Bây giờ ai có câu đố gì khó thế nào, tôi cũng đoán ra, lâu lắm là 5 phút. Anh không tin, anh đánh cuộc với tôi, một đồng !

Anh X lắc đầu, nói :

— Tôi không có đủ tiền đánh cuộc, nếu anh bằng lòng, chúng ta đánh cuộc một hào thôi... !

— Thôi được. Tôi thông minh hơn, vậy nếu tôi thua, tôi phải trả anh một đồng, nếu tôi được, anh chỉ giả tôi một hào. Anh đỗ đi.

— Nay nhé :

« Ba đầu, chín tay, mười tám cái chân.. đố anh biết là cái gì ? »

Quá năm phút, Y tìm không ra :

— Thôi chịu thua. Giả anh một đồng đây. Thế nó là con gi ?

Anh X lấy tiền bỏ túi và đưa cho Y một hào nói rằng :

— Tôi cũng chịu không giảng được.. Vậy tôi thua. Giả anh một hào.

Cửa T.Q. Viên, Bến-trẹ

Đọc báo

Bí đọc báo cho ông nghe, nhưng cứ xem hay lảng ra chỗ khác. Nó đang đọc tin « Ghen ghè gớm » :

— Anh ta cắt vợ ngoại tình ra từng mảnh, lấy lứa đốt...

Đến đó Bi im để coi thăm một mục khác.

Ông nó nói :

— Đọc nốt đi con.

Bí quên, đọc tiếp luôn vào tin « Ăn cắp chả » :

—... rồi đưa lên miệng ăn lấy làm thơm tho và ngon lành lắm.

KẾT QUẢ

Thi vui cười

Giải nhất về bài « Ba ta là con ngoại tình » đăng trong số 178.

của ông Đỗ-văn-Ngoi, Đô-lèn.

Giải nhì về bài « Quan lớn truyện » đăng trong số 178.

của ông Nguyễn-dâng-Ty, Bàn-yên-Nhân.

Thi tranh khôi hài

Giải nhất về tranh « Đem dầu kêu quan lớn » đăng trong số 175.

của ông Thái-Phó

Giải nhì về tranh « Tâm anh chén chai bồ » đăng trong số 178.

của ông Nguyễn-văn-Nguyên

(Xin cho biết chỗ ở để gửi phiếu thưởng.)

HANOI BAO

Tuần-báo ra ngày thứ tư, giấy 32 trang (16 x 25) bìa in hai màu. Nhiều tranh, ảnh đẹp. Số nào cũng có hai tiêu-thuyết dài, bốn truyện ngắn, thời-sự phê-bình và văn-thơ của các nhà văn mà các độc-giả đã từng quen tên biết tiếng.

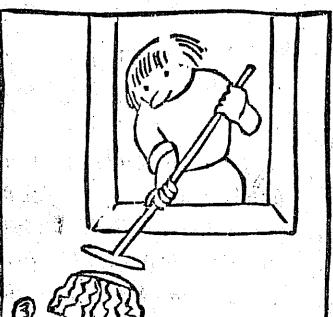
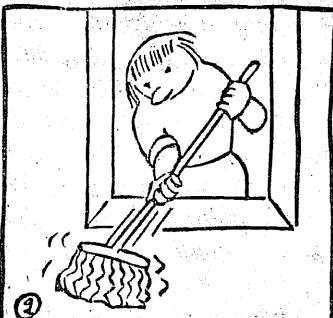
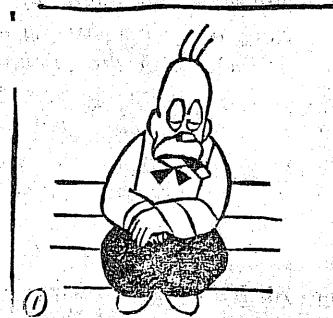
Giá báo: mỗi số 0\$03, sáu tháng 0\$70, một năm 1\$30.

Thu và mandat mua báo gửi cho :

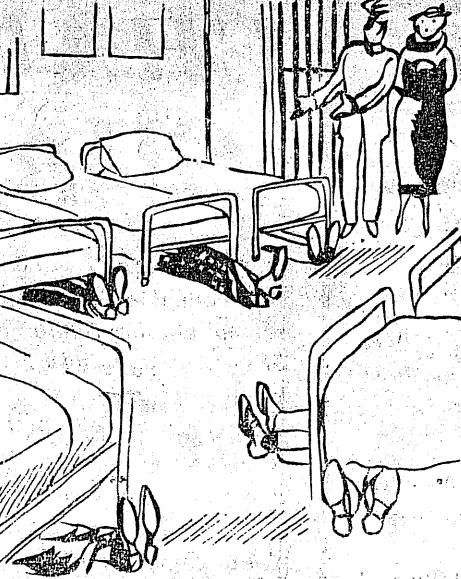
M. le Directeur du HANOI BAO

ss, Route de Hué - HANOI

NỤ CƯỜI NUÓC NGOÀI

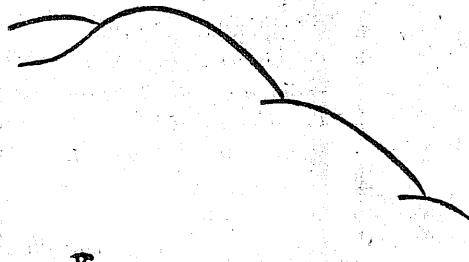

RÚ CHỦI

TRONG NHÀ ĐIỀN

NGƯỜI ĐUA ĐƯƠNG — Còn đây là
đương những người tài sè điền.
(EVERYBODY'S)

QUEN MIỆNG

— Tôi muốn nói
riêng với ngài một
câu truyện có được
không ? (RIC ET RAC)

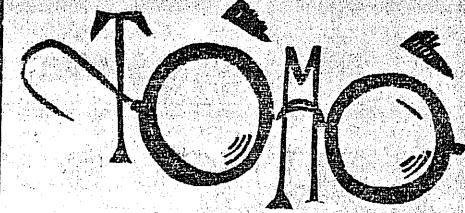
Linh hồn kẻ trộm lên Thiên Đàng.
(MARC AURÉLIO)

MỘT NGƯỜI CẬN THỊ

— Không, thưa ngài, ngài lên gác đường này kia.

(RIC ET RAC)

CÁI NHÀ KHÔNG LÒ

MỘT cái nhà « chọc trời » rất khổng lồ ở bên Nuru-uroc đã làm năm 1929. Bề cao 205 thước tây Chứa được một số người đông đến 7.500. Tiền cát tốn 10 triệu đồng bạc Đông-duong, bằng năm tiền xây đập đá Thuận-an ở Huế. Làm trong một năm thi người ta đã thuê được những phòng mà ở rồi.

Vị cao quá, móng phải sâu đến 27 thước. Thành thử 5 tầng hầm. Vật dụng toàn thép và đá. Cả thảy phải dùng 20 cái thang máy.

TÚ SẮT KHÔNG LÒ

HỘI buôn và chế tạo sắt thép ở Philadelphie năm 1928 có làm một cái tủ sắt to nhất hoàn cầu. Nặng thầu 40.000 ki-lô. Đến nỗi đem ra ngoài sướng, người ta phải dùng 40 con ngựa...

CÂY KHÔNG LÒ

BÁC-SĨ vạn vật học Humbold (người Đức) có cho biết ông đã tìm thấy ở trung Mỹ một thứ baobab hết sức lớn. Đường kính của thân cây dài 9 thước. Bác-sĩ xem xét và phỏng cho nó 5.150 tuổi.

Ông chúa te loài cây ấy mới đứng vào bậc nhì thôi. Một nhà thám hiểm thảo mộc học vừa tìm ra ở Mê-tây-co một thứ cypress dai không lồ.

Cây cypress này đã sống lâu hơn mà lại còn tươi tốt hơn cây baobab kia. Nhà thám hiểm tìm thấy gần làng Chepultepee, và do vòng quanh được 35 thước 48 Phân. Đến theo những lớp giác (couches concentriques), người ta biết cây ấy đã sống 6.200 năm.

Sáu mươi hai thế kỷ ! Có lẽ hồi chưa có loại người, cây ấy đã ra đời rồi.

Và cây ấy mục kích biết bao nhiêu tấn tuồng nhân loại.

TIẾNG NÓI CÁC NƯỚC

TIẾNG nói gồm nhiều chữ (mots) nhất về phần nước Anh, vì nước ấy là nước thương-mại.

Tiếng Anh gồm có 260.000 chữ và thành ngữ ; tiếng Ý 75.900 ; tiếng Pháp 30.000 ; tiếng Thổ-Nhĩ-Kỳ 22.000 ; tiếng Y-pha-nho 20.900.

Còn tiếng Nam ? Chưa ai rõ, nhưng có thể biết rằng ít lắm.

Khu rừng to nhất thế giới ở vào nước Gia-nã-dai. Dài 2.700 cây số ; rộng: 1.600 cây. Đi từ giải dắt Labrador đến vịnh Hudson.

Ở hai nước Norvege và Suède, thanh niên nào cũng biết đọc và biết viết.

Nguyễn-dai-Lực

MỘT CÁI ÁN LỢN

VÀ năm 1386, người ta được xem ở Falaise một vụ kiện rất kỳ khôi :

— Một con lợn cái vì ăn một mảng dầu một đứa trẻ con mới đẻ làm đứa này chết nên, theo tục lệ trong nước, phải đem ra tòa xử như người vậy.

HỒNG - KHÊ DU'O'C PHÒNG

88 Route de Hué Hanoi (sáng lập tại Hanoi từ năm 1922)

Có lương-y xem mạch bốc thuốc chén, bán thuốc bao chế. Có trên 80 phương thuốc gia-truyền chế thành thuốc viên, thuốc bột, thuốc cao, thuốc nước, đóng hộp, đóng chai, hợp pháp vệ sinh và rất mỹ-thuật, chĩa dù các bệnh người lớn, trẻ con. Có đại-lý và chi-diểm khắp cõi Đông-duong.

Các ngài có bệnh ở gần xin mời quá bộ lại, ở xa xin viết thư về kẽ bệnh, gởi thuốc theo cách linh-hóa giao-ngân.

Có sách thuốc nói rõ các căn-bệnh và công-dụng các thứ thuốc để biểu các qui-khách.

Con lợn đó bị khép vào tội chết. Sau khi đã treo hai chân sau nó lên, người ta liền cắt mũi nó đi và deo cho nó một cái mặt nạ người. Trước khi treo nó lên cột thắt cổ, người ta còn mặc cho nó một cái áo như người, lồng vào hai chân sau nó đôi giày ống và deo vào hai chân trước nó một đôi găng trắng.

Bây giờ ở Falaise cũng hay còn một cái tranh sơn vẽ con lợn đó bị hành hình. Thật là một cái ác la.

CON VẬT LẠ

NGUỒI ta tìm thấy, trong một tờ báo Tàu, một bài tả hình cái xe đạp. Bài ấy của một người Tàu, làm vào khoảng năm 1895 là năm xe đạp chưa từng có ở phương đông. Bài đó như sau đây:

... Đó là một con la bằng sắt, người cưỡi cầm lấy hai tai nó, và cứ phải luôn uốn thúc chân vào bụng, nó mới chịu đi...

Thật là một con vật lạ.

NGUYỄN DO SỰ ĐỀ RÂU MÉP

NGUỒI ta để râu mép cũng bởi một nguyên-do.

Sự để râu không phải từ nước Hongrie hay Croatie là hai nước rậm râu nhất mà ra. Nhưng chính là từ nước Y-pha-nho (Espagne) mà trước kia người nào cũng cạo mặt nhẵn nhụi. Kip khi dân Maures sang chiếm bán đảo đó, thì những dân di tịch (chrétiens) và những dân theo đạo hồi (musulmans) đều lẩn lộn, không phân biệt друг nhau. Sau dân di thích nghĩ được một cách là để cho dân di đạo hồi để râu hình chữ thập. Dân di đạo hồi tiền để một chỏm râu ngang dưới mũi và một chỏm ở cầm thẳng xuống ngực, theo hình chữ thập. Vì thế, cái mốt để râu mép mới lan dần ra mãi tới giờ.

B Q.

CẦU Ô

Cần người làm

Cần ngay 5 người thợ cao giỏi, cần thận và chăm chỉ. Nếu chắc chắn là lành nghề, thì đến hỏi: 86 phố hàng Gai, Hanoi.

Xin việc làm

N. 119 — Trẻ tuổi, đang học năm thứ hai ban thành chung, muốn tìm một chỗ bảo trẻ, bán hàng hay phụ việc ở một tờ báo. Lương bao nhiêu cũng được, chỉ cốt để học thêm.— Hỏi M. Tân-gia-Nghiña, 5 Ferblantiers, Hanoi.

N. 120 — Trẻ tuổi, có bằng Cơ thuỷ Pháp-Việt, muốn tìm một chỗ dạy trẻ con buổi trưa và buổi tối để lấy tiền học thêm.— Hỏi M. Ngọc Minh 85 bis, Sông-Tô-Lịch Hanoi.

Cải chính

P.H. số 179, mục «Tò mò» bài «170.000 bác sĩ ở Đức»:

... Tính ra cứ 40 người Đức...
xin đọc: «Tính ra cứ 400 người Đức».

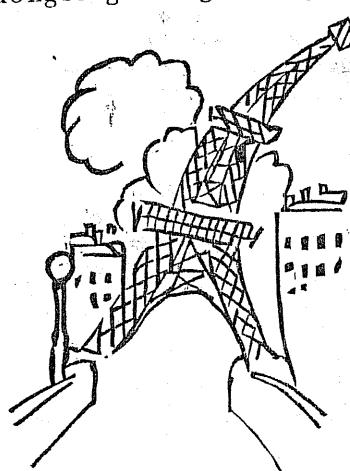
ĐI TÂY

của LANG DU

(Tiếp theo)

CHÚNG tôi chưa từng bao giờ ăn bữa cơm ngon như vậy. Mỗi người ra máy rót một cốc đầy nước lã và có ý đặt cốc thật thấp để cho nhiều bọt nổi lên; chúng tôi tạm nhận hai cốc đó là hai cốc sàm banh và chạm cốc mừng lẫn nhau một cách rất vui vẻ.

Thấy ngà ngà say, chúng tôi liền rủ nhau đi chơi cho hả rượu. Dạ dày tuy đầy căng, nhưng ăn bánh tây không, nên tưởng tượng như thiếu xương sống. Chúng tôi thấy cái tháp

Eiffel lúc đó có vẻ mềm oặt, ẻo lả chứ không cứng cáp như mọi hôm.

Đi chơi về, chúng tôi để cả quần áo lên giường nằm. Anh Thái, trước kinh hãi mắt, nhắc đi nhắc lại câu:

— Mai thế nào tôi cũng nhận được tiền.

Tôi bảo anh Thái:

— Ta cứ ngủ kỹ. Mai chín giờ người đưa thư sẽ đánh thức chúng ta dậy. Nếu ngủ yên đến 11 giờ là hết hy vọng đấy.

Quả nhiên 9 giờ sáng có người vào đánh thức chúng tôi dậy. Anh Thái mừng quỳnh:

— Bác đưa đây tôi ký.

Tôi dụi mắt tự hỏi:

— Nhưng sao lại những hai người phắc-tơ?

Nhin mãi thì hóa ra hai người sen đầm. Tôi bảo anh Thái:

— Sen đầm đưa thư kia đấy. Long trọng chua

Hai người sen đầm không để ý đến câu khôi hài có ý vị ấy. Họ đưa cho chúng tôi xem tờ giấy và nói:

— Theo lệnh của ông thương thư nội vụ, hai ông bị trục xuất ra khỏi

nước Pháp, xin mời hai ông sắp đồ đặc vào và li theo chúng tôi về b López.

Anh Thái hỏi tôi:

— Cái gì ngộ dữ vậy?

Tôi cũng tiếp:

— Khá vui đây.

Chúng tôi biết rằng phần trần với hai người sen đầm này là một sự tối vô ích, vì họ chỉ việc làm theo lệnh trên. Chúng tôi vừa xếp quần áo vào valy vừa bàn tán về cách đối phó. Tôi cười:

— Miễn là lên b López họ cho mình chén.

— Cái đó đã hấn.

— Thế thì còn lưỡng lự gì mà không lên b López?

Anh Thái bỗng nghĩ được một ý hay:

— Hay là nhân dịp này ta về thăm nhà, không mất tiền.

Tôi đáp:

— Nhưng về thì không sang được nữa. Nghè chụp ảnh của tôi dành phải bỏ sao?

— Nhưng chúng mình oan, sao lại không sang được nữa?

Lúc lên b López, chúng tôi đóng vai hai người phiến động bí mật và nguy hiểm. Ngoài chúng tôi cũng có đến gần chục người bị bắt. Họ cho hai chúng tôi là phái viên ở tỉnh T. lên đây để hành động. Ông cầm hỏi:

— Ông Trạch có lại tim các ông... các ông hẹn nhau ở vườn Lục-xâm bảo để ăn cơm tàu và lúc ông Trạch đi, hai ông lại không quên cho ông

Trạch vay tiền. Có phải thế không?... Kìa, hai ông không trả lời đi...

Tôi toan nói:

— Chính vì cho ông Trạch vay tiền, nên chúng tôi đòi phải mò đến đây.

Thì anh Thái đã dỗng dạc trả lời:

— Ông không cần phải hỏi lôi thôi. Ông đã biết rồi thì còn hỏi làm gì cho mất thời giờ.

Tôi trông anh Thái lúc đó có vẻ cứng cỏi lẹ, tuy người anh lúc đó đổi mềm. Sau tôi mới biết rằng cứng cỏi thế là phải, vì phần trần cũng không bồ ích gì.

Sáng hôm sau, chúng tôi đã ở Marseille. Rồi sau một tháng trời lênh đênh trên mặt biển, chúng tôi tới vịnh Siam. Khi tàu đi ngang qua hòn đảo Côn-lôn, chúng tôi chỉ mong cho tàu tránh ra xa xa.

Hôm nay anh Thái đến tìm tôi nhờ chụp một bức ảnh để gửi sang Pháp cho anh em bạn bè đó. Chúng tôi nhìn nhau cảm động:

Đã về và sắp về
nhiều hàng đẹp
may áo Chemise,
Pyjama mùa nực.

Thuận thành Long
15 RUE DU RIZ — HANOI
CHEMISIER SPÉCIALISTE

— Thế mà thầm thoát đã...

Anh Thái vừa nói vừa lấy mùi-xoa lau nước mắt, tuy hai mắt anh lúc đó vẫn khô ráo như thường. Anh nói:

— Từ độ về nước nhà, mắt tôi chưa hề cho dám lệ bao giờ.

Tôi cười đáp:

— Có lẽ vì anh không có dịp thái hành nữa.

Tôi mời anh ở lại ăn cơm, do tự tay chúng tôi nấu lấy. Ăn xong, rủ nhau đi chơi, tưởng tượng như khi còn ở đất Pháp. Vừa ra đến đầu phố, gặp ngay hai người đàn bà ngồi ở vệ đường đương bối tóc bắt chéo cho nhau. Tôi nói:

— Quê hương xứ sở!

Anh Thái thản nhiên đáp:

— Trông lâu cũng quen mắt, bây giờ tôi thấy cảnh ấy có một vẻ đẹp riêng.

Ngừng một lúc, anh bùi ngùi nói tiếp:

— Vâl lại đối với mọi việc khác cũng như vậy. Chúng mình là hai người khác rồi...

Anh thở dài:

— Cuộc đời như vậy biết sao?

Tôi nói chúa:

— Hoàn cảnh!

Đi qua một cửa hiệu sách, anh Quang như sực nhớ điều gì:

— Anh, tôi vừa xem báo được tin anh Tích chết.

— Ai?

— Tích thi-sĩ ấy mà. Chết vì holao.

Tôi đáp:

— Còn chúng mình... chưa chết, nhưng mà...

Lang Du

Kỳ sau, bắt đầu đăng

TÔI GỘI BẦU TRẺ

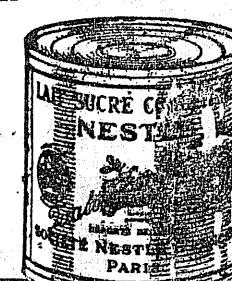
(Những cái vui ngô trong đời dạy học)
của SONG THANH

một nhà giáo đã dạy học gần 45 năm.

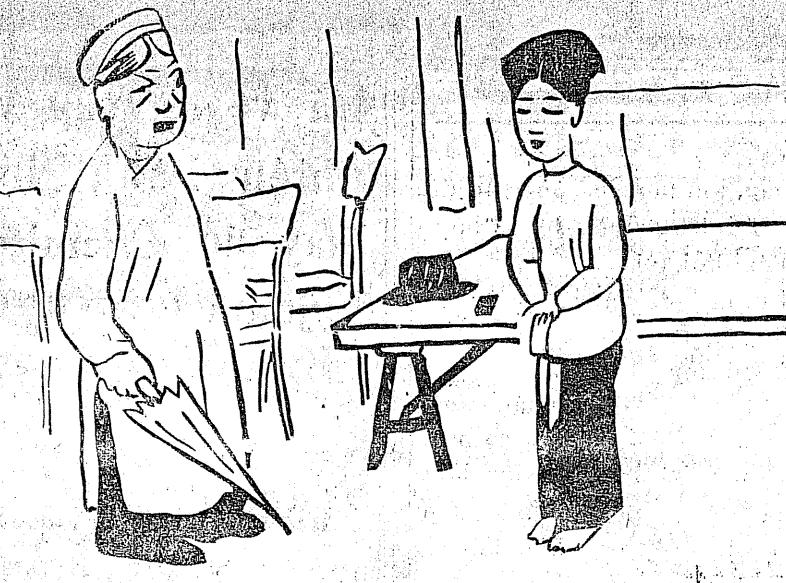
SỮA NESTLÉ

= Hiệu con chim =

SỨC MẠNH CỦA TRẺ CON
BAO THẦU CHO CHÍNH-PHỦ PHÁP

ĐỘC QUYỀN BÁN: cho các nhà thương, các
nhà hộ-sinh và các nhà thương binh, v.v.
Ở TRUNG-KỲ, BẮC-KỲ VÀ CAO-MAN

BÀ CHỦ NHÀ — Lúc tao đi vắng có ai lại thăm mày đấy.

CON SEN — Thưa bà có u con đến thăm em.

BÀ CHỦ NHÀ (chỉ bao thuốc lá và cái mũ) — Bạn sau u mày có lại bảo đừng bỏ quên cái mũ và bao thuốc lá nhé.

(của Hoàng Thành)

TUẦN LỄ TỪ THIỆN

THÁY bên Pháp hằng năm có tổ chức một Tuần lễ từ thiện (semaine de bonté), hay nói nôm na là « tuần lễ tử tế », để giúp đỡ người nghèo, ông đốc lý Hanoi liên ngẫu ngay đến người nghèo ở thành phố ông.

Lập tức bức thư sau này gửi đi các nơi :

« Thưa ngài,

... Vốn biết ngài giàu lòng từ thiện xưa nay, chúng tôi xin mời ngài đến phòng hội đồng đốc lý để bàn...

Ký tên : Virgitti.

Những người nhận được thư lập tức thấy mình giàu lòng từ thiện thật.

Bởi thế lập tức họ đến họp hội đồng.

Trong cuộc hội họp, có đủ các người tài mặt trong thành phố: dân bà, dân ông, tây, khách, annam và... cả ông Bùi xuân Học nữa.

Ông này được cái « tốt bụng » hơn người.

Người nào cũng có rất nhiều ý kiến đem ra trình bày, mà ý kiến người nào cũng hay. Trong phòng, những tiếng bàn bạc mỗi lúc một ồn ào hơn lên, người ta nghe ít mà nói nhiều (vì lời nói không mất tiền mua). Thấy vậy, tôi cũng mấp máy nói với mọi người cho có việc.

Ông Bùi xuân Học ngồi gần tôi, chốc chốc lại « ném » vào một lời, rồi lại im lặng. Trong những tiếng pháo truyền đốt từng tràng, lời bàn của ông là những cái pháo đốt từng chiếc một.

Lúc ông Phạm huý Lực lên tiếng, thì mọi người được nghe một câu rất kỳ dị: ông nhất định không chịu làm trưởng ban hội đồng.

Việc từ thiện có khác.

Một cái cỗ rất dài trong có tiếng kêu, khiến mọi người chú ý.

Cái cỗ ấy là một vật nối một cái đầu nhí nhảnh với cái mình uốn eo. Công cả ba cái lại, vì chi thành ông Lê Thăng.

Ông Lê Thăng vừa nói vừa mỉm cười, đôi má hây hây, mỉm mè của ông lên đến tận bức.

Người ta bàn nên mở một cuộc chợ phiên, nên mở cuộc rieu xe hoa, nên lập những cuộc vui trên hồ Gươm, nên diễn kịch, nên quyền tiền, nên làm đủ mọi trò người ta vẫn làm xưa nay... Rồi, bỗng nhiên, không hiểu tại sao, hội đồng giải tán.

Tôi rất lấy làm tiếc rằng cuộc bàn bạc tan sớm quá, không thì tối cùng hiển được, ít ra là một ý kiến hay.

Cái ý kiến hay đó tôi vẫn về mãi trong đầu, chỉ đợi dịp dem ra bàn, nhưng không có dịp nào len vào giữa những lời hùng hồn của các nhà từ thiện khác.

Đây này :

Cả một tuần lễ từ thiện chỉ làm một việc, một việc thôi : Là mời các cô thiếu nữ rất đẹp ở thành phố ra đứng ở các ngã ba đường, mỗi người mang một num cười rất có duyên trên móm và một cái hòm quyến trên tay.

Người đi qua, ai bô vào dấy một hào thì các cô không nói gì.

Ai bô nǎm hào, các cô sẽ hé một phần tư nụ cười.

Bô một đồng, sẽ hé nửa miệng cười.

Từ một đồng trở lên, các cô sẽ cười cả miệng.

Cứ một việc ấy mà làm cho hết lòng, thì tôi quyết trong một tuần lễ, dân nghèo khổ sẽ giàu to.

Lê Ta

MỘT NHÀ VĂN LẠ

NGUYỄN CÔNG HOÀN là một nhà văn rất kỳ dị, bởi ông ta có một cái tính rất lạ. Hễ thấy ai viết cuốn tiểu-thuyết nào hay hay, là ông ta cũng vội vàng « dụng công » viết giống như thế, duy chỉ có cách hành động của các nhân vật và cách kết cấu là ông đổi khác đi theo ý của ông.

Ông ta làm như vậy, chắc cũng định « sờ ngọt » nhà văn kia, và cái cách tinh nghịch ấy chắc ông cho là thú vị lắm.

Dùy chí số ông còn nghịch mãi như thế. Rồi một ngày kia, biết đâu ? ông lại « dụng công » mà tinh nghịch viết lại nhiều truyện khác như « Hồn Bướm mơ tiên », « Đời mưa gió » hay « Tố Tâm » chẳng hạn ?

« Hồn Bướm mơ tiên » thì ông đổi ra « Sắc hoa tinh dại », rồi ông cho Lan và cậu Ngọc lấy phắt nhau và để rõ nhiều con dê nổi giời.

« Đời mưa gió » thì ông đổi là « Đời nóng nực », rồi ông bắt thày giáo Chương phải về làng làm cheo cưới cô Tuyết và lấy thêm cô vợ bé là cô Thu một thê nữa.

« Tố Tâm » thì ông đổi ra « Tấm Tô », rồi ông bắt Đạm-thủy, Tố Tâm lấy nhau, rồi sau Tố Tâm lại có ngoại tình.

Còn nhiều truyện đại khái như thế nữa.

Biết đâu ? Vì ông Hoan có cái tính hay làm trái ngược người ta lắm, và ông ta cũng tinh nghịch lắm cơ đấy !

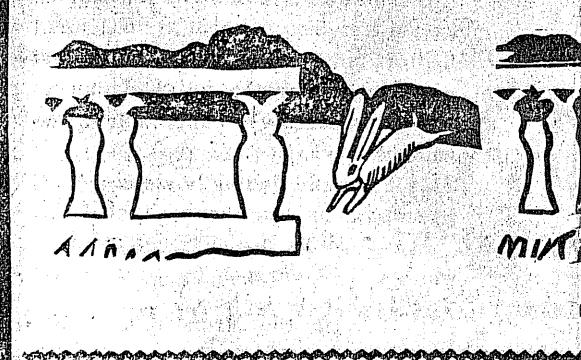
Thạch-Lam

Cuộc triển-lâm năm 1936

Cuộc Triển-lâm năm nay đang lê mở vào tháng Mars này, nhưng ban Tri-sự lại hoàn đến cuối năm, tháng Décembre 1936, cho được hoàn-hảo.

Ngày nào bắt đầu, sẽ có tin sau.

Người không có chân hội cũng được dự bầy. Cần điều gì xia hỏi tại phòng giấy số 104 phố Reinach, Hanoi.

Các cô đỡ

GO-BÁU đăng tin rằng chính phủ không bô các cô đỡ nữa, nhưng đặt ra một thứ bà tắm có chứng chỉ là những người mù.

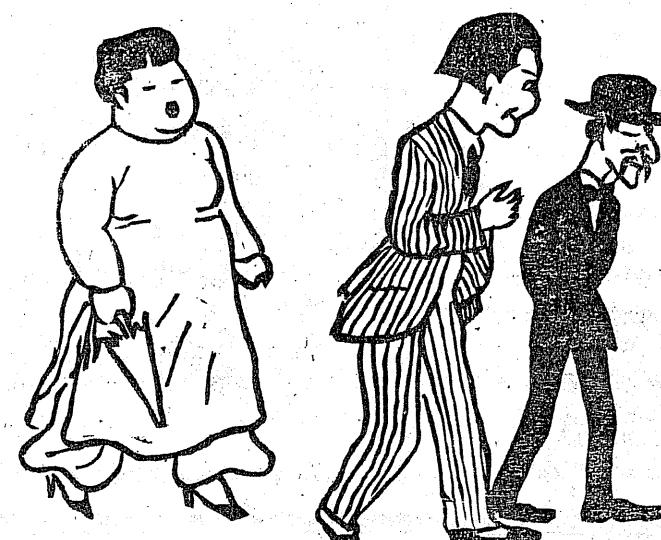
Những người mù chỉ phải vào học việc và dọn dẹp trong nhà thương công tử ba đến sáu tháng, có thể trả về nhà quê đỡ đẻ được rồi.

Đó là một việc có kết quả hay. Vì trong vòng mấy tháng ở nhà thương, những người mù kia học thi ít, còn dọn dẹp thì nhiều. Như vậy, họ làm thế nào có đủ tài mà đỡ đẻ cho những sản-pnụ được. Họ có khác những bà mụ ngày xưa, thì chắc cũng chỉ khác ở chỗ bà mụ xưa lấy mảnh sành để cắt rau, còn bà mụ tàn thời lấy kéo dí mà cắt rau thôi.

Kết quả sẽ cũng tốt đẹp như nhau : con trẻ sẽ có nhiều đứa chết oan.

Chính phủ không bô cô đỡ nữa, có lẽ vì chính phủ tiết kiệm. Nhưng tiết kiệm về việc gì còn khả thi, chứ về việc y tế, tướng chỉ có một chính sách: là lập thật nhiều nhà hộ sản, bô thật nhiều dốc tờ và cô đỡ.

Tuy cô đỡ có làm cô không làm hết bôn phận, nhưng đó là một truyền khát. Còn các bà mụ, có làm hết bôn phận chẳng nữa, thì cũng như làm chưa đủ bôn phận mà thôi. **TU'LÝ**

NHỮNG CHỦ KHÔNG NÊN DÙNG

— Ai thế bác ?

— Vợ bé tôi đấy.

KHUÊ PUBLIS STUDIO

CAO BÔ-PHỔI Lac-Long

SỐ 1. PHỐ HÀNG-NGANG. HANOI.

CHỮA CÁC BỆNH-HO
BỆNH-PHỔI VÀ BỎ-PHỔI
CÓ BẢN CẨM PHÁP.
VÀ NGOẠI QUỐC.

Chữa ngay bằng cách dùng Cao Bô-Phổi
để phổi chống viêm, giảm cảm giác

Các bà đỡ

Nếu các bà thấy trong người rã rời, da dưới đau đớn khi lắn cả máu, cả mủ, hẳn các bà đã biết bị một trong bốn

- 1) HƯ TRẺ TỬ-CUNG — Kinh nguyệt không đều lâu ngày tử-cung và
- 2) NỘI THƯƠNG TỬ-CUNG — Lúc sinh đẻ trắc trở làm cho não đòn
- 3) NHIỄM ĐỘC TỬ-CUNG — Khi thấy kinh, vi băng bó không cho hở hơi,
- 4) NGOẠI THƯƠNG TỬ-CUNG — Trong khi giao hợp, bị gốc đít

Các bà dùng nhiều thuốc rồi mà không khỏi. Nay muốn rõ cần

« BÁ-ĐÀ SƠN-QUÂN TẤN » của chúng tôi, là

không sai một. Quý bà sẽ ngạc nhiên, với số tiền rất ít mà quý bà sẽ được

Giá thuốc BÁ-ĐÀ SƠN-QUÂN TẤN: Hộp lớn (10

Nhà thuốc VÔ-VĂN-VÂN T

Chi-cục HAIPHONG :

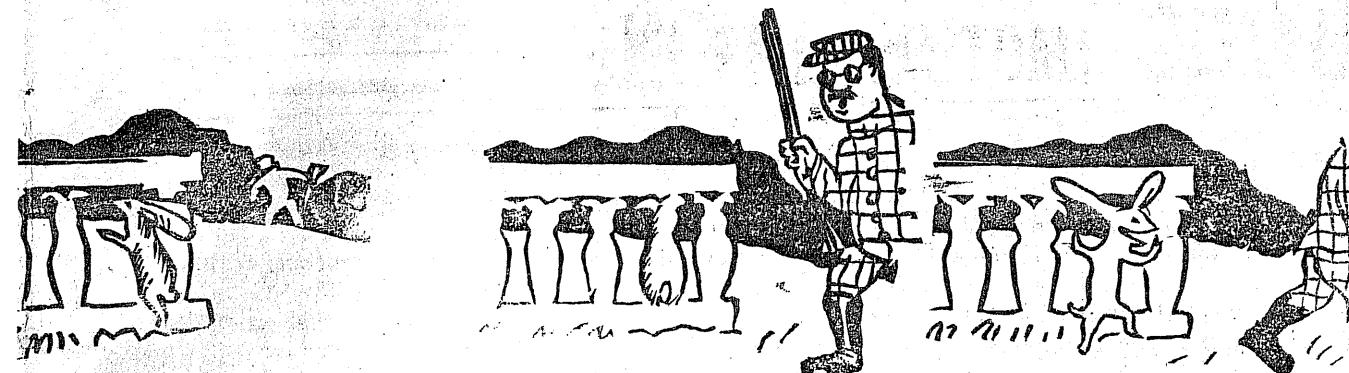
103, Bd Bonnai,

Tél. 248

Tổng đại-lý NAM DINH :

Thị-thị-Đường,

296, Rue Paul-Bert

CON THỎ LÁU VÀ NGƯỜI ĐI SĂN CẠN THỊ

(của Cúc Hoa)

TU' VI NHÂN VẬT

SỐ 15. — Ô. PHẠM-QUỲNH

Câu trả lời giải :

Lúc còn là Phạm-thượng-
Chi viết được nhiều sách ;
thế mà đến lúc đổi làm
Thượng thư, thì lại không
có kế gì là thượng sách.

Tư Kha, Hanoi

Những câu khác :

Ông là người đã có công
làm cho nhiều anh trạc phú
đốt nát đầm dầu vào làng
báo một cách hăng hái.

B. Leson

Phương Bắc vốn Xứ Sở.
Xuất thân ở Viên - đông
trường Bác-cô. Có gió Nam
phong bảo hộ, có công bảo
tồn quốc hồn, quoc túy, dung
hòa văn hóa Đông-tây, ngày
sau được hóa kiếp, chắp
cánh vào miền Trung hóa
thành ông thượng Phạm,
ứng vào câu hỏi : « Phạm,
Thượng chi ? »

P.T. Dương, Hà-Linh

Người ta nói khoác một
tắc đến giờ, nhưng ông nói
khéo, thành ra một tắc đến...
Huế.

Nam-Hưng, Ninh-Bình

Tin làng báo

TIN VĂN của ông Nguyễn Đức-Phong
— đã tạm nghỉ từ tháng décembre để
chờ in lấy bẳng nhà in riêng chứ không
phải nghỉ hẳn — sẽ tái bản vào ngày 15
April này

TIN VĂN vẫn ra thành tập, theo khuôn
không mới, mỗi tháng hai kỳ: ngày 1er và
15, và do nhà in Thái-Pi in lấy. Về phần
hình thức, TIN VĂN có khác ít nhiều,
nhưng tên chỉ vẫn không thay đổi.

hạt dâu đen

Quí thuật

Văn học tuần san số 14,
« Chuyện làng văn »:
... một cuốn sách đáng để
chúng ta đọc để biết rõ sự thay
đổi lớn lao của đầu óc André
Gide vậy...

Thay đổi cả đầu óc? Thật là
một việc quí thuật lạ lùng.
Nhưng không biết lấy đầu óc ai
mà thay vào đầu óc Gide?

Cười mà lại không

Ngô-báo tiêu thuyết số 2554,
« Kiếp giang hồ »:
... Hà-Hải có cái cười ròn rã,
cô duyên và tươi như hoa môi
khi nụ hàm tiếu nở...

Tác giả muốn văn chương quá
thành ra rắc rối; nụ hàm tiếu đã
nở ra thì không là hàm tiếu nữa,
mà đã cười ròn rã thì không nụ
hàm tiếu. Chỉ trừ khi nào cái
cô ấy có thể cười rất ròn rã
không hé môi thì không kể.

Khá đấy

Cũng trong bài ấy:
Ôi tan nát cõi lòng!... Nàng cần,
nàng vò tôi như một kẻ điên, như
một con thú giữ chopper được miếng
mồi...

Tác giả đã bị người ta vồ như
thế mà còn viết nỗi văn, kẽ cưng
cứng đấy chứ!

Khí quá!

Hanoi báo số 12, « Vì lòng trắc
án »:

... Nếu dừng trước bên Hàng
giang, nhan sắc của Mai-Chu sẽ
làm cho sông nỗi sóng, cho mây
phải ngừng, cho lá cây tan tác
rụng...

Chắc là tác giả muốn nói khoác
một chút cho nó vui câu truyện.

Triết lý

Cũng bài ấy;

... Nhan sắc nàng xưa kia thật

là tuyệt đối bây giờ đã phai nhạt,
tiều lụy...

Có lẽ vì nhan sắc nàng bây giờ
đã hóa ra tương đối.

Thật lạ!

Hanoi báo số 12, « Cò Nhưng »:
... Lại đến những cái xe ngựa
quí phái ở trong một cặp vợ chồng
son, ngồi diêm tĩnh không muốn
nói cũng không muốn cười...

Phải, khi người ta đã có xe
ngựa quý phái ở trong bụng thì
người ta không thiết làm gì nữa...

Cũng bài ấy

Trên mặt của những người ấy
đầy rãy sát khí và trong hai con
mắt đen nhág của họ ẩn một lòng
khao-khát màu mè không thỏa
mãn...

Còn trong câu văn của tác giả
thì ẩn một sự bí mật lạ.

Tâm hay rửa?

Buốc nhà nam số 85, « Đức
sắp... »:

... Hitler vẫn thường sắp di sắp
lại câu này: « Cái danh dự chỉ có
thể rửa sạch với máu mà thôi. »
(L'homme ne peut se laver que
dans le sang).

Nếu là người (homme) thì
người ta tắm chứ?

Nhầm một tí

Phụ trương Ý Dân số 1, « Hai
tiếng gọi. »

... Rồi những anh có tính riêu
cợt, bắt chước thái độ Hà lúc thất
vọng vì tình... Hà không phải là
anh chàng De Grieux trong truyện
Werther...

Vì cái lẽ rất giản-dị rằng trong
truyện Werther của Faust, không
có anh chàng nào là De Grieux
cả. Mà có lẽ anh ta lại ở truyện
Manon Lescaut thì phải?

Nhát dao cạo

Cô gái VIỆT NAM

Tặng mẫu thân tôi

Trên đường bồng quanh co dura đến chợ,
Cô rảo chán, gánh nặng chịu bên vai,
Áo thắt vạt, nón nhí thôn xơ lá

Loáng nắng vàng, che chở má hồng
tươi...

... Rồi chốc nữa, chợ tan trong trái bếp
Khói chập chờn, đã lại có hình cô...

Rồi đèn khuya còn trong cô đơn đẹp
Bên chồng, con yên giấc say xưa...

... Rồi mai đây, không chợ, — trên cánh
đồng
Vừa soi trắng bình minh, ta đã thấy,
Nếp áo gọn gàng, và gọn gàng nếp váy,
Cô gio vồ, dập đất, — bụi bay tung...

Hồi cô gái Việt-Nam! Tôi kính cẩn
Cái chào cô, người vợ thảo, mẹ hiền!
Cô là hiện thân của lòng kiên nhẫn,
Của sự dịu dàng, tình ái yếm vò biển!

Vì, cô cũng yêu đương, — nhưng kín
đáo..

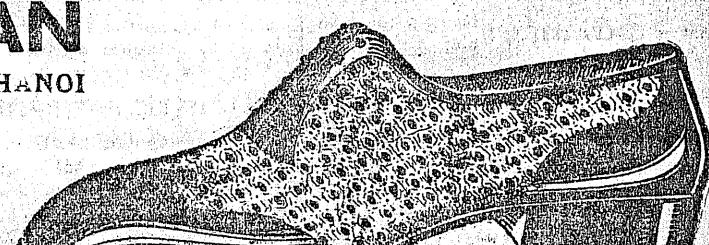
Cô quên mình, chỉ sống vì người yêu:
Làm lụng sớm khuya, rồi sớm khuya
tần tảo

Cho đến khi móm-mém, răn reo...

Hồi cô gái Việt-Nam! Ồ! Vì thử
Tâm mắt cô dura quá ngưỡng Gia-dinh!
Vi thử, với cả lòng thương chan chúa,
Cô khi cô hiến xã-hội chút tình-anh.

Cao-Tư

giá mỗi đôi từ: 3\$50 trờ lên

Giày kiều mới mùa bức 1935 bằng vải « Thông Hội »
đi rất mát chân, đẹp và bền hơn các thứ vải
thường — Có trước nhất ở Đông-Dương tại hiệu :

VAN-TOAN
95, PHỐ HÀNG ĐÀO, HANOI

có nhiều kiểu khác nhau rất đẹp và là mắt
chưa đâm cỏ. Có catalogues gửi đi các tỉnh

tử-cung !!

khó chịu, khi hư ra đầm đìa, có khi vàng, khi trắng,
bốn chừng đau tử-cung :
g và hai sợi dây chằng yếu nên tử-cung sa).
động tử-cung, tử-cung có vết mà sinh bệnh),
hơi, nên hơi độc máu xâm nhiễm vào tử-cung làm cho tử-cung sưng
độc bệnh phong-tinh truyền nhiễm).
n bệnh, và muốn căn bệnh mau khỏi, nên hỏi mua thuốc :
i, là thuốc phát minh trị bệnh tử-cung và khí hư, trăm người dùng
được lành mạnh và sẽ có thai nghén chắc chắn sau khi khỏi bệnh.
n (10 gói) 1800 — Hộp nhỏ (5 gói) 0\$50

N. Thuadumot (Namky)

Chi-cục HANOI:

86, Rue du Coton

Télé 98

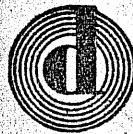
Tổng đại lý HAIDUONG

Tài-Lương

37, rue Maréchal Foch

MAI HƯƠNG VÀ LÊ PHONG

XVII.

EN phố hàng Buồm, Phong xuống xe, vào một hiệu cao lầu lớn.

Anh lên thẳng trên gác, mũ chụp thấp, vành áo mưa bể cao, cái « phu-la » quấn che hần nửa mặt dưới, nên người hầu sáng chạy đến chưa biết anh là tây hay annam.

Phong bước vào một căn buồng ăn nhỏ, thứ buồng riêng, kín đáo, đứng thành hàng ở hai bên lối đi, anh dặn :

— Trứng lập là, bit-tết, rau, rồi cà phê. Vội lầm, trong mười phút có xong được không ?

— Được. Nhưng trứng làm mấy quả ?

— Sáu quả. Mau lên...

Người hầu sáng đi rồi, anh liền đến ngay trước cái gương to treo phía trong, bỏ mũ, bỏ phu-la, rút đôi lông mày với bộ râu tây già; nhả hai miếng « bông gòn » anh nhét vào mồm lúc trước để độn cho đầy hai má; lấy ra bộ ria khác, thưa, ngắn và đơn hơn, dán lên hai bên mép; Đoàn lim rim mắt đeo thêm đôi kính trắng; thu cả những thứ vừa thả ra nhét gọn vào hai túi cùng với chiếc mũ đã trót. Rồi sau cùng, Phong cởi cái áo đi mưa ra.

Bằng ấy công việc chỉ trong ba, bốn phút là xong. Ngắm lại trong gương thì anh đã thành một người khác hẳn. Mặt sương sương, da mai mai, đôi mắt hắp háy như người cận-thị, lại thêm cái áo phủ (trench coat) màu tro nhạt mặc trong cái áo mưa lúc này, anh gật gù ngึng bụng :

— Thế này thì đến thánh cũng không nhận được Lê Phong. Vì ta cần phải ăn hình, để cho thánh với cả bọn quý quyết kia đều không nhận được...

Lúc người hầu sáng bưng đồ ăn bước vào thì thấy anh đang hí hoá viết lên cuốn sổ con. Hắn ta hỏi ngạc nhiên, nhưng lắng-lắng đặt đĩa trứng với đĩa thịt lên bàn, rồi ra. Phong gọi lại :

— Nay, cho anh ba hào, nhưng anh phải giúp tôi việc này... Anh có thể ra phố mấy phút được không ?

— Được.

— Anh cầm hộ tôi mảnh giấy này đến phố hàng Bún, đến số nhà 45 bis, nhà rất lớn, có cái biển đề hai chữ Thời-Thế... anh biết Quốc- Ngữ chứ ?

— Biết.

— Anh bấm chuông rồi đưa giấy này cho người cầm vào.... Tiền xe đây.

¶

Mảnh giấy của Lê Phong là bức thư viết bằng thứ tiếng riêng, chỉ có một người trong nhà báo hiểu. Người đó là Văn-Binh.

Binh đọc xong lời dặn của Lê Phong, lập tức bảo người đánh xe hơi, còn mình thì chạy sang « Studio » (phòng ảnh) gọi :

— Anh Lu, xuống nhà in bảo một số tờ in phải đến đây từ năm giờ sáng mai để làm việc. Mai báo ra sớm. Anh Minh ở luôn buồng ảnh, anh Sâm, anh Lạc không được rời telephone, anh Ban, anh Sáng với tôi ở luôn đây, sấp máy ảnh, đèn magnésium, đợi lát nữa đi lấy tin cẩn.

— Ở đâu ?

— Chưa nhất định. Nhưng tin đặc biệt! Ta sẽ chụp được cả những ảnh đặc biệt.

Đêm nay Lê Phong bắt được bọn giết bác sĩ Đoàn. À quên ! Một anh bảo xếp ngay mấy hàng này ở khuôn đầu : « Vũ án mang hôm qua. Cuộc săn bắt hung thủ » chữ capital 26 chạy dài cả trang báo.

Lúc đó « Thời-Thế » hoạt động một cách vui vẻ sung sướng. Khắp ba phòng tòa soạn, những tay trợ bút lanh lợi đương châm chỉ tường thuật những công việc kỳ-dị mà nhà phóng viên trẻ tuổi đã làm trong khoảng từ chín giờ sáng đến bảy giờ. Một cử chỉ của Lê Phong, một lời dự đoán của Lê Phong, hoặc một mưu cơ nào của anh trong lúc điều tra vụ này,

Tuy người ấy có vẻ lo lắng và tuy đôi mắt lờ mờ hắp háy kia như không chú ý đến vật gì hết, nhưng Bình cũng biết rằng hắn ta không bỏ sót một cử chỉ nào của những khách ngồi trong hàng.

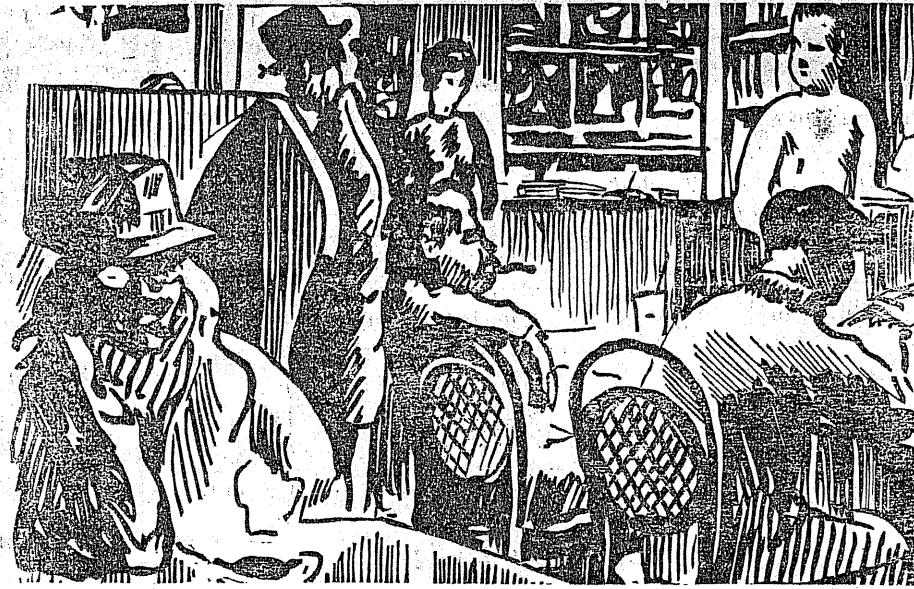
Lúc một người trẻ tuổi đứng lên ra ngoài, người đeo kính trắng mới đứng lên, nhưng không ra theo. Hắn đến gần, sờ vỗ lên vai Bình và nói :

— Văn-Binh !...

Binh vui vẻ quay lại cười và khen :

— Ô ! Lê phong ! anh trai hình thực là...

Nhưng Phong vội ngắt lời, giọng nói hơi sảng :

anh đều có một cách riêng truyền tin cho nhau báo biết tức khắc.

Cắt đứt xong đâu đó. Văn-Binh bảo mấy người phóng viên chụp ảnh cứ ở tòa soạn đợi, rồi xuống xe hơi đi liền.

Lúc tới hiệu cao lầu hàng Buồm, Bình chạy lên buồng trên gác thì tên hầu sáng bảo Lê Phong đã xuống dưới nhà và đang đợi mình trong lúc uống cà phê.

Binh xuống dưới nhà, đưa mắt nhìn các bàn, nhưng không thấy Lê Phong đâu hết. Anh nghĩ hoặc, đến một bàn gần cửa là chỗ khách ăn vắng nhất, ngồi xem xét lại lần nữa, nhưng vẫn không thấy Phong.

Trong đám khách đang kẻ ăn, người uống, Bình thấy một người thiếu niên hao-hao giống Lê Phong, đã toan đi lại gần xem, nhân thể tìm kỹ một lượt. Bỗng có tiếng thia gỗ vào chén từng năm tiếng một, khiến Bình quay nhìn sang cái bàn kê ở gần. Một người mặc áo lăng-cốt màu tro, ria mép đen, kính trắng giọng đòi mồi, đầu đội mũ Mossant mềm, đang hút thuốc lá trước chén cà phê uống cạn.

Tay người ấy vẫn gỗ nhịp nắm lên cạnh chén, rồi gỗ nhịp ba, rồi nhịp ba xén với nhịp nắm.

Binh lầm bầm :

— Thôi, ditch rồi !

Và lại gần người kia, nhưng người kia vẫn thản nhiên trông khói bay. Bình do dự một lát, rồi bật cười gọi :

— Phong !

Thì người kia quắc mắt nhìn anh một cách lạ thường, nhưng vẫn không nói gì, vẫn ngồi yên. Bình phải dằn lòng về chỗ cũ ngồi đợi.

— Anh thực là vô ý tú.

Binh hỏi :

— Sao ?

— Anh làm như đây là cái buồng kín không bẳng. Tại làm sao tôi mới phải cải dạng chứ ? Thế mà anh chực đọc tên tôi ra cho chúng nó nghe !

— Chúng nó ? Ai ?

— Cái thằng vừa qua đây !

— Sao ? Nó là người thế nào ?

— Tay chúa chửm trong vụ án mạng !

Rồi thấp tiếng xuống, anh nói tiếp :

— Phải ! Tay thủ phạm chính ! Một mình nó gây ra các việc đấy, anh nghe chưa ? Trông người lịch sự, điên trại, lại có vẻ học thức lầm, thông minh lầm. Nhưng lại lịch cửa nó, tôi biết cả iồi. Anh về, mở tủ « tài liệu » của tôi ở tòa soạn ra mà lục xem. Ngăn chử D, tập số XII, chính nó đấy.

— Ô ! Thế ra nó đi tây về ?

— Ủ ! Một du học sinh ! Nhưng du học sinh có nhiều hạng ! Bây giờ thì nó khó thoát tay tôi lắm... Tôi biết nó sẽ đi đâu, sẽ làm gì đêm nay ! Ô ! Mà nó giỏi không biết ngàn nào ! Một tay đại bometown tối tân, làm việc ác có khoa học...

— Thế sao anh không bắt ngay lấy ?

— Vô ích. Không có bằng có. Bây giờ hơi cùi động khác là nó biến mất ngay, mà dấu có bắt ngay được, nó cũng sẽ là người vô tội trước pháp luật... Nó với con Mai Hương là một cặp sảo trá ghê gớm, nhưng nó ghê gớm hơn, vì con Mai Hương tôi còn thấy được vài lần, còn để cho tôi biết việc hành động nhiều lần ; thằng này thi.. đến bây giờ tôi mới trông thấy lần thứ nhất.

Phong cau mày, mắt tị lự sau hai mắt kính :

— Duy có điều này tôi chưa thấy rõ được : là con ấy với thằng ấy, hai đứa có liên lạc gì với nhau...

— Chúng nó cùng là quân gian dò cả, chứ gì ?

— Đã đánh, nhưng tôi vẫn thấy còn nhiều điều bí ẩn, còn những việc quái lạ ; việc giao tiếp của chúng nó, nếu tôi chưa biết rõ thì việc làm của tôi vẫn có vẻ thụ động... vẫn như dựa theo vào các trường hợp, dựa theo một cách mơ hồ theo các trường hợp...

Phong thở dài, nhìn đồng hồ :

— Các việc là, các việc quan trọng dần dần kế tiếp, nhanh chóng quá ; những mưu cơ của tôi cũng phải theo đó mà sắp đặt nên không thể hoàn hảo được cho tôi vừa lòng... Cho nên đến đêm nay, chỉ trong nội đêm nay, đáng lẽ tôi phải in chắc chắn rằng sẽ bắt được hung thủ ; như mọi lần khác, thì tôi lại ngờ vực, lại phải nói lưỡng, lại không biết rằng kẽ vào trong là bọn kia hay chính là tôi...

Mắt anh trông xuống, luôn luôn nhìn cái đồng hồ đeo tay, lời nói buồn rầu, vì là những lời thú thực sự thật bại của anh. Lần đầu tiên Văn-Binh thấy vẻ chán nản trên mặt Lê Phong và thấy người con trai ấy không tự tin ở sức mình.

— Trời ơi ! trời ơi ! (Phong nghiêm răng lại nói) Trời ơi !! Thị giờ sao đì chậm lâ thường thế này...

Rồi Phong lầm bầm như nói một mình. Bình không nghe rõ câu nào, chợt hỏi :

— Bây giờ mấy giờ ?

— Mười giờ hơn.

— Anh quên cơm chiều ?

— Quên. Nhưng vừa mới nghĩ ra. Phải ăn mới có đủ sức để bắt hùm, hay đê... hùm bắt.

Mặt Phong lại tươi cười và mất hết những nét buồn bức cảm giận lúc trước. Anh vừa lấy thuốc lá mời bạn vừa nói :

— Phải. Ngay kiêm lầm, Văn-Binh à... Chỗ nǚ tôi sẽ lén vào sáo huyệt của chúng đây... Tôi sẽ thấy được đồng đủ các mặt gian ác... Mà chỉ một mình tôi xông pha mới không hỏng việc, và có làm sao chỉ một mình tôi chí thối... Nhưng không hề gì. Tôi quyết rằng phàn thắng sẽ về ta, phải không. Tôi đã sắp đặt mọi việc rồi, cái bấy, cái lưới tôi đã đặt rồi... Tuy không được hoàn hảo, nhưng cũng không đến nỗi tôi lầm.

Phong gõ điếu thuốc lá xuống bàn, mắt lờ dãy nhìn đi, miệng mím lại nứa như cười, nứa như không :

— Mai Hương, ừ, Mai-Hương là người thế nào, sao tôi vẫn chưa phân biệt được rõ rệt hành vi của con quái ác này ? Tại sao ? Bao nhiêu việc, bao nhiêu người trong tấn kịch này đều lâ lùng, đều khác mọi lúc thường... cho cả đến tôi nữa.

— Tôi có giúp được anh việc gì bây giờ không ?

Phong không trả lời, điếu thuốc đã ngâm lên miệng nhưng chưa châm. Một lát anh mới se sếp hỏi :

— Anh đã làm đủ các điều tôi dặn rồi chứ ?

— Rồi.

(Xem tiếp trang 13)

THUT RỬ'A GIÚP!!

Các bạn tới nhà mua thuốc Lậu, Giang-Mai — Biểu them thuốc thut các bạn ở xa. — Tính giá đặc biệt với anh em lao-dong.

Lậu. — mói mắc: buốt tức ra nhiều mủ, có khi lẩn cả máu dùng — **kinh niêm:** tiều tiều thông thuốc số 3 — **chưa rút nọc:** có mảng rát, quy đầu rát mủ, nước tiểu có màu vàng, ít mủ hoặc sango ra một vài nhọt dùng thuốc số 7. —

chưa rút nọc: khi ráo mủ, nước tiểu có màu vàng, ít mủ hoặc sango ra trong lòng tiểu, dùng thuốc tuyet noc lậu số 9 thuốc lậu đều già

0\$60 một hộp. — Khi khôi lậu mà nước tiểu khi trong khí đục hoặc đau lưng mỏi xương, hoặc gi-tinh mộng-tinh thì dùng.

Kiên-tinh-tư-thận hoàn : mỗi hộp uống 5 ngày giá 1\$50.

Giang-Mai : Lên mụn ở quy đầu, phát ban, hoặc lở toét khắp mình mọc mào-gà, hoa-khé rất gân rát thịt

đau xương rung tóc, rát đầu, lung lay răng hay thối móm, cùi-dinh, thiên-phao dùng thuốc số 21 đều khôi chắc chắn giá 1\$00.

Dàn-bà lậu : 7 phần 10 bệnh chỉ ở đường âm hộ (voie vaginale) còn 3/10 bệnh phát cùi ở âm-hộ (vagin) và ống tiểu (uréthre). Bệnh ở ống tiểu thi cũng buốt rát như dàn-ông. Nhưng nếu chỉ phát ở đường âm-hộ (voie vaginale) thi khác, nghĩa là không

buốt rát, tiểu tiện như thường, vẫn êm ái mà ra nhiều mủ giống như người có nhiều khí hư, thỉnh thoảng mẩy thấy hơi tức và nóng ở cửa mình. Đề quá trung ản vào tử cung, buồng trứng thi nguy hiểm. Phải dùng thuốc số 4 mỗi hộp uống 3 ngày giá 1\$20 và Cao hút độc trừ khí hư số 17 mỗi hộp dùng 2 ngày giá 1\$00.

THANH-HÀ DƯỢC-PHÒNG

Nhận chữa khoán — Có phòng thut rửa. Có danh-y coi mạch cho đơn bốc thuốc và chế các thử cao, đan, hoán, tán

chữa các bệnh người lớn trẻ con. — **Đại-lý :** Sinh-Huy Dược-diếm 59 Rue de la gare Vinh

THIỆU SƠN TIRÁNG SĨ

Truyện dài của KHAI-HUNG

(Tiếp theo)

QUỲNH-NHƯ ngồi bên cửa sổ, thêu chiếc riềng màn với chỉ kim tuyến.

Đã dăm hôm nay, việc nữ công nàng biếng nhác. Suốt ngày, khung cửi im tiếng, xa không quay, quặng đênh nhện trăng. Nàng lèn mải thêu bức riềng màn tặng cha, nhưng bức riềng màn ấy mới xong được mươi mũi chỉ. Nàng những mảng ngắm trời, ngắm mây, ngắm hoa, ngắm bướm mà hết thời giờ.

Có khi đương giỗ mũi kim, nàng ngừng lại, đứng dậy tìm bút mực và giấy họa tiên, để một bài thơ. Vì một con chim khuyên ở đầu cành liễu thướt tha trước gió, hay đôi bướm trăng đùi nhau lượn vòng quanh bộ núi giả vừa gợi ra trong trí nàng một bài thơ tú tuyệt, nên nàng vội ghi lên giấy những cảm tưởng dịu dàng với những văn êm-ái, những điệu du dương.

Quỳnh-Như đề xong thơ, mỉm cười lầm bầm: « Cũng khá đấy! Rồi ta nhờ Phạm-quân nhuận súc cho ».

Tưởng tới Phạm-Thái, nàng không khỏi bối rối. Nàng vẫn tự phụ rằng nàng có con mắt tinh đời đã đoán biết Phạm-Thái không phải là một thiền-sư ngay từ khi chàng còn mặc áo cà-sa và deo tràng hạt. Nàng sung sướng tự nhủ thầm: « Tài ấy mà gặp buổi thái bình thì chẳng trạng nguyên cũng thám hoa, bảng nhỡn ».

Một cảnh rực rỡ tung bừng hiện ngay ra trước mắt tưởng tượng của nàng. Một trang phong-lưu công tử vừa lĩnh mông ào trạng nguyên, cười ngựa vào cung dự yến. Áo màu lam, ngựa sắc trắng, thấp thoáng dưới lầu hồng, trong đám người xúm quanh để xem mặt ông tân khoa. Ngồi trên lầu, nàng gieo xuống một quả cầu thêu chỉ ngũ sắc...

Quỳnh-Như giật mình tỉnh mộng, vì nàng vừa ném ra vườn cuộn chỉ thêu dương cầm trong tay. Và nàng buông một tiếng thở dài chán ngán, nhở đến cái thân thế kỳ dị, bí mật của người nàng yêu: « Ủ, lạy lùng thực! làm quân sự cho một tướng giặc, rồi đi tu, rồi lập đảng. Đời chàng sao mà nhiều gian nguy đến thế! »

Cái bóng ông trạng nguyên cười ngựa bạch đã biến thành hình ảnh một tráng sĩ múa gươm trên lưng con ngựa nhuốm máu hồng phi nước đại ở giữa đám can qua, ở giữa tiếng chiêng, tiếng trống rầm trời, bụi bay mù-mịt.

Quỳnh-Như lo lắng, sợ hãi, tưởng tượng mình đương cùng người yêu dấu trong vòng tên-dạn.

Nàng tự thận và nhớ lại hôm mới biết Phạm-Thái, nàng chỉ mong ước chàng theo đuổi chí lớn, giúp nhà Lê lấy lại giang sơn. Nhưng mấy tháng xa cách Phạm-Thái đã làm cho người lạnh chí cao xa và làm bồng bột tình thương nhở. Bây giờ, nàng chỉ lo có một điều: là phải cùng Phạm-Thái biệt ly.

Nàng đương ngồi buồn rầu xuy-nghĩ thì Trương-công-đặng-Quế, cháu nàng, mang quyền phóng vào khoe:

— Cô ơi, cô coi chữ cháu tôi có tốt không?

Quỳnh-Như sung sướng cầm xem, vì nàng vẫn khao-khát được ngắm nét bút tươi tắn, mềm mại của Phạm-Thái. Nhưng vừa đọc được mấy câu đầu, nàng đã phải mỉm cười:

— Cái anh chàng này mới ngoan-nghĩnh chứ! Day trẻ viết chữ nôm, mà lại làm thơ nôm nữa.

Má nàng dần dần nóng bừng. Nàng cất tiếng ngầm nga. Giữa lúc ấy, Trương-công ở ngoài vườn cảnh đì tói, đưa cho nàng quyền phóng của Ngọc-Dung, cháu gái nàng, mà rằng:

— Con tinh ông đồ Phạm-Lý thế này

nên ông Cống, ông Nghè thì phải dạy nó học chữ nôm ngay từ bây giờ.

Kiến xuyên hồn cười:

— Đành rằng thế, nhưng dạy một thằng bé bảy tuổi tò những câu thơ nôm mà nó không đọc được, thì cũng hơi quá.

Hầu vừa nói vừa dương mục kinh, rồi cầm quyền phóng đọc:

Trong tình thú hồng nhan dẽ mắng.
Chốn phòng trong trộm thấy phoung quang.
Xui lòng du tử thêm càng

Biết ba giờ hẹn lửa hương ước nguyện?

Hầu nói tiếp:

— Đây, con coi, ông đồ họ Phạm, nguyên thiền-sư, một là cuồng chữ, hai là...

Quỳnh-Như lo lắng đứng đợi thân-phụ nói dứt câu, nhưng Trương-công lảng ngay ra truyện khác và hỏi:

— Con thêu xong cho cha bức riềng màn chưa?

— Bẩm gần xong rồi a.

Con thêu mau cho chóng xong đi nhé!

Dứt lời, Trương-công thong thả lên nhà trên, vò đê quên vở của Ngọc-Dung lại bên con gái yêu. Quỳnh-Như mở vội ra xem thì ra hai đoạn, hai

nhơ nhuốc được!.. Thà giết chết con gái đi còn hơn!»

Dần dần, ông cũng nguôi cơn giận: « Ủ, chẳng lẽ nó theo học đạo thánh hiền, mà lại bậy bạ được!.. Ủ, cho dẫu thằng kia có định tâm gửi thơ trêu ghẹo con ta nữa, nhưng con ta đã ưng thuận đâu!.. Phải, để ta tra xét đã... Những hạng công tử sinh tho, gấp nguồn cảm hứng thì họ viết ra những câu tình tú đó thôi, vị tất đã dề tặng ai... Ta chẳng thấy có thầy khóa viết thư gửi lên trời ve vãn con Ngọc-hoàng đây ư? »

Kiến xuyên hồn bật cười lên tiếng:

— Ôi! Tuổi trẻ!.. Ngày xưa, chính ta dày thấy gái đẹp, ta chẳng ngâm vịnh là gì!.. Chẳng những ngâm vịnh, ta lại còn trêu ghẹo họ nữa kia...

Hầu vui vẻ nghĩ tiếp:

— Vả lại ta xem ra Phạm-Thái cũng là một danh sĩ đời nay. Trí-thức ấy, học vấn ấy, thực xứng-dáng với tài mạo con ta... Được, để ta xem...

Hầu bước vào trong nhà thì vừa gặp Trương phu-nhân tiễn chân một bà khách ra cồng.

Một lát sau chờ phu-nhân trở lại, Trương-công cười hỏi:

— Có điều gì vui mừng mà bà hi-hửng thế?

Phu-nhân cũng cười, hỏi lại:

— Đỗ ông biết việc gì?

— Việc của bà thì tôi còn biết sao được.

Trương phu-nhân ghé vào tai chồng thì thầm:

— Ông phủ Trịnh nhờ mối đến hỏi con Quỳnh-Như cho cậu Trịnh-Nhị.

Trương công thở dài không nói gì.

— Sao? Ông không ưng chăng? Ông phải biết ông phủ Trịnh giàu nhất phủ Kiến-xương...

Trương-Công cười gằn, ngắt lời:

— Thị nhà ta đã nghèo đói đâu mà phải cắn bám vào nhà giàu, mà phải thông gia với nhà giàu.

— Vẫn biết thế, vẫn biết mình chẳng cần nương nhờ ai, nhưng con Quỳnh-Như sau này thế nào cũng yên thân, đờ phải vất vả làm lụng.

Trương-Công gắt:

— Làm gì bà vội vội lấy người ta thế? Thị hãy để xem thằng Trịnh-Nhị học hành ra sao đã nào.

— Điều đó thì ông chả phải lo. Khoa mới rồi, giá đặng xảy ra việc mưu phá trường thi, thì nay nó đã ông Cống rồi...

— Sao bà biết? Ý chừng bà mối bảo thế.

— Sao tôi chả biết! Để ông tưởng gả con lại không kén chắc. Tôi cho

(Xem tiếp trang 13)

cô dở hơi không. Để ông đồ dạy chúng nó làm thơ nôm!

Quỳnh-Như mặt tái tái, nhưng nàng trấn tĩnh ngay được và ôn-tồn đáp lại cha:

— Dám bầm phụ thân, có lẽ chữ nôm cũng cần lắm. Thân phụ không coi mấy khoa trước, triều đình đều dùng chữ nôm để ra bài thi cổng sỹ, bác sĩ. Muốn cháu Quế mai sau trở

bài viết tập, ăn khớp nhau mà chắp lại thành một bài thơ, một bức thư tình.

KÉN DÈ...

Trương-công vừa khoan thai bước vừa ngầm nghĩ đến việc biến sắp xảy ra trong nhà mình. Ông buôn râu tư nhủ: « Nhà ta là một nhà thế phiệt, đời đời khoa giáp xuất thân, không thể nào lại chịu đê cho kẻ kia làm

bị phạt 1000 \$

thứ rượu này rất là kinh nghiệm — Nhà Đoan đã khám nghiệm thứ rượu này đúng vệ sinh, đã cho phép bản hiệu ngày 11 Mars 1935 chế tạo để bán ra ngoài. Bản hiệu lại mới bị nhà Đoan phạt 1000\$00 vì khám thấy số rượu thừa trước còn lại.— Bản hiệu chuyên chế thứ rượu « CẤP KẾ HỒ CỐT » này bằng cao hổ cốt, cắp ke, xương bim bỉp, sâm, nhung, kỳ quế, thượng hảo hạng, để trị các bệnh như: đòn ông phong, tê, thủ, thấp, đau tức đau xuyên ra sau lưng, sau vai, đau bụng kinh niên, liệt dương, phạt thận, tinh-khi bất cố, đòn bà, con gái; hoặc kinh nguyệt bất điều, khí hư, huyết hư, sinh ra xanh sao gầy yếu, gần đến ngày kinh hay đau bụng, chóng mặt dùng thứ rượu này thì được béo tốt, khỏe mạnh, đòn ông thi tráng dương cường khi, đòn bà thi kinh diệu, huyết tốt, thai sinh giài, đòn bà mới đê uống một chai thi đòn máu xấu sinh máu tốt, trông thấy rõ da ngay, thật rất là thần hiệu, các quỷ

Giá bán mỗi chai lớn 01.80 là 1\$80 — mỗi chai nhỏ 01.40 là 1\$00 — mỗi chai nhỏ 01.20 là 0\$50
CÁCH DÙNG: Sáng một chén, tối một chén, kiêng nước độ 2 giờ sẽ uống và kiêng cù cải, rau cải.

Tiệm chính: **BAO-DA-HOAN QUÀNG-ĐÔNG TỈNH**

Tổng Đại lý: BÁO-TÂM-CHAI 13 Rue Principale Đáp-Cầu — BÁO-THUẬN-THẬN 5 Rue du Sacre Hanoi

VÚ KIM

Truyện ngắn của KHAI-HUNG

TÔI dạy học trở về, thân thể và tinh thần mỏi mệt. Luôn ba giờ trong lớp đồng áu, nào giảng nghĩa, nào dập bản, nào gào hét, nào mắng nhiếc, thi đến bọn đàn ông cũng phải thở phào hơi tái, chứ đừng nói một người đàn bà như tôi nữa.

Thế mà cơm chưa có. Còn phải chui cổ xuống bếp thổi nấu xào xáo lấy mà ăn thì phỏng có khéo không? Vì con sen, iỏi vừa đuổi chiều hôm trước và người vú già, nhờ bạn mượn hộ sớm lầm cũng phải chiều nay mới tới.

Những ý tưởng buồn nản ấy theo tôi về đến nhà. Nhưng tôi kinh ngạc, kinh ngạc và sung sướng biết bao khi bước chân vào phòng, thấy mâm cơm đã đặt sẵn trên bàn rồi. Em gái nhỏ tôi chạy ra vui mừng nói cho tôi biết rằng bà cả đã đưa người vú già lại.

Dẫu sao, ăn xong, tôi cũng dành bỏ một buổi ngủ trưa để dặn dò bảo ban, cất đặt công việc cho người ở mới. Tôi liền gọi vú già lên giường. Câu hỏi thứ nhất của tôi cố nhiên phải “Tên vú là gì?”

Vú già có rất nhiều tên và nói tùy ý tôi muốn chọn lấy một tên nào thì chọn. Ké ra, tên tục vú là Kim, nhưng lần đầu đến ở nhà ông phán Kim, bà phán đã đổi tên vú ra Lan. Rồi lần lượt vú trả nên vú Thục, vú Giang, vú Nghênh, vú Hồng, v.v. hoặc để kiêng một tên húy nhà bà chủ, hoặc vì bà chủ đặt cho cái tên người ở cũ để dễ nhớ, dễ gọi. Tôi thì tôi chẳng cần kiêng cũng chẳng sợ quên, nên tôi bằng lòng trả lại vú già cái tên tục của vú và gọi vú là vú Kim.

Nghe tôi câu hỏi thứ nhì: “Trước vú ở với ai?”, vú Kim mà tôi tưởng rất thuần thực, hiền lành, thốt trổ nên một người lầm điệu, lầm lời, kẽm huyên thiên, thô lỗ ra hết nỗi căm tức đối với người chủ cũ.

Vú Kim ở hầu nhà ông bà tham Trí đã hơn hai năm, không có điều tiếng gì. Chủ rất bằng lòng đây đó, và dàu từ rất bằng lòng chủ. Thỉnh thoảng bà tham cũng có kí-kèo về tiền chợ tiền bùa, nhưng kí-kèo qua loa thôi. Thậm chí có khi vú lở tay đánh vỡ cái bát, cái đĩa, bà tham cũng chỉ mắng lấy lè, cùng là rǎn bão một vài câu nhẹ nhàng. Thực bà chưa từng nói tệ, hoặc chửi bới vú một lần nào.

Tôi đoán chừng vú già muốn dạy tôi một bài học làm chủ, liền mỉm cười ngắt câu truyện:

— Bà tham Tri tử-tế với vũ thế, sao vũ không ở nữa? Hay vì ông tham...

Vú già vội cãi:

— Thưa không phải. Ông tham hiền lành như ông bụt, chẳng bao giờ mắng tôi một câu.

Rồi vú kể tiếp:

Một hôm, trong lúc ông tham đến sở làm việc, bà tham đi đánh tôm dâng bà phán Huế, thì một bà lão già gầy gò ốm yếu ăn mặc quê mùa, nhem nhuốc mang một chục bánh gai đến gọi cửa.

Vú Kim ra bảo ông tham di vắng thì bà lão khẩn khoản nài vú nhận lễ vật cho, chờ lúc nào « quan » về, bà

lão cầm mày từ nay không được cho mụ ấy bước chân vào nhà này, nghe chưa?

Bà Tham thì thầm hỏi vú Kim:

— Vú dể ai vào nhà mà ông giận thế?

Vú già mặt tái đi, run sợ đáp:

— Bầm, nào tôi biết ai! Chừng bà lão ấy hay lên quấy quả xin tiền xin nong, nên ông mới ghét rõ đến thế. Bầm cũng đáng kiếp!

Vào khoảng ba giờ chiều lại thấy bà lão nhà què lò mò đến, vẻ mặt bẩn khoán lo lắng. Bà ta nhìn ngược nhín xuôi, rồi sẽ hất hàm hỏi thăm tin tức. Vú Kim liền đem câu

chồng... Rồi tôi tái giá... Bà ông ấy giữ ông ấy lại, nuôi ông ấy, cho ông ấy ăn học, đỡ đat làm nén... Nào tôi có chút công cán gì!.. Nay chồng tôi lại chết... để lại cho tôi ba đứa con nữa... Nhà tôi nghèo, con thì không có nghề nghiệp... Tôi đã nhờ người viết cho ông ấy mấy cái thư, nhưng ông ấy không thèm giả nhời... Túng dỏi quá, tôi dành liều mò lén... xem ông ấy có nghĩ đến tình mẫu-tử mà giúp cho chút dinh... Ai ngờ...

Bà lão ôm mặt khóc thảm thiết một lúc nữa, rồi đứng dậy lom khom, khập khiễng lê gót trên hè...

Ngày hôm sau, vú Kim nhất định xin ra: Vú không muốn ở hầu một người con quá tàn nhẫn.

Tôi tuy khen thầm cá: lòng tốt tự nhiên của vú Kim, nhưng tôi không thể nhịn bật cười được. Rõ khéo lẩn thẩn, tức giận hao huyền! Mẹ con người ta tàn tệ với nhau thì mặc người ta, việc gì đến mình; Bi ô thì biết lấy công, thế thôi.

Tôi chợt có một ý nghĩ ngò ngô, mỉm cười hỏi vú Kim:

— Vú đã mấy đời chồng rồi?

— Thưa cô...

Tôi ngắt lời:

— Thưa bà,... vú kêu tôi là bà, nghe chưa?

— Thưa bà, tôi đã ba đời chồng. Đời chồng thứ nhất, tôi được một thằng con gai, đời chồng thứ hai, tôi được một gai, một gái. Đời chồng bây giờ lại được một gai nữa. Bốn đứa con cùng ở với chồng tôi một nhà, rất là hòa thuận. Vì phỏng những đứa con hai đời chồng trước cũng xù với tôi như ông tham Tri xù với mẹ thì còn giờ đất nào nữa, phải không thưa cô, thưa bà? Vói lại còn trẻ mà góa chồng, thì phải tái giá chứ, tôi lỗi gì điều ấy, phải không, thưa bà?

Tôi cười ngắt :

— Phải lãoi, phải lầm. Chứ sao?

— Vâng, chử sao!

Khai Hung

Dầu chậu

Chúng tôi mới nhận được cuốn « L'ABRASIN » (cây chậu) của ông Louis Réteaud, kỹ sư Viện Khảo cứu Canh nông Đông-dương, do Chính Đông Dương xuất bản.

Cuốn sách này nói về cách giồng cây chậu, làm dầu chậu, dầu chậu trong thương trường, việc xuất cảng dầu chậu, v.v.; có nhiều ảnh hưởng đến nông dân.

Xin giới thiệu cuốn sách này cùng các nhà trồng trọt.

HOTEL & CAFÉ DE LA PAIX

HOÀN TOÀN CHỈNH-ĐỐN LẠI

THAY CHỦ MỚI

Từ nay tiệm cơm tây DE LA PAIX là nơi hẹn hò của các bực phong-lưu Việt-nam, vì ở đây cách tiếp đãi bao giờ cũng chu đáo và lịch-sự — Bếp khéo và rượu ngọt — Cơm sang giá từ 1\$20 một bữa, rượu ngoại — Có phòng ăn riêng để đặt tiệc — Các phòng rộng rãi, lịch-sự cho thuê, giá từ 1\$50.

CHỦ-NHÂN
Kiêm Quản Lý
CH. GUILLOT

CINÉMA PALACE Từ thứ tư 1er đến thứ ba 7 Avril 1936

L'école des Cocottes

diễn theo tác-phẩm của hai ông PAUL ARMONT và GERBIDON — Pière COLOMBIER dàn cảnh. — Các tài-tử RAIMU, ANDRÉ LEFAUR, RENÉE SAINT-CYR và HENRY ROUSSELL sắm những vai chính L'ÉCOLE DES COCOTTES là một phim vui suốt từ đầu đến cuối...

Tuần lẻ sau « LE PÈRE PRÉMATURE »

Những tài-tử FERNAND GRAVEY, SATURNIN FABRE, EDITH MERA, DENISE DORIAN và REGIME BAHY sắm các vai chính.

CINÉMA TONKINOIS Từ thứ sáu 3 đến thứ năm 9 Avril 1936

CŒUR D'ESPIONNE

BRIGITTE HELM sắm vai chính. « CŒUR D'ESPIONNE » là một phim do-thám rất lì kì, nhiều đoạn éo le và bí hiểm vô cùng khiến ai xem cũng phải vừa lòng.

THIỀU SƠN TRÁNG SĨ

(Tiếp theo trang 11)

người dò la, chẳng những biết súc học của Trịnh-Nhị, mà lại còn biết tình nết cậu ấy nữa kia.

Trương-Công cát đoán câu truyện :

— Được, rồi biết.

Sáng hôm sau Trương-Công truyền làm một bữa tiệc thực long trọng rồi cho mời Trịnh-Nhị đến dự.

Nhận được thiệp mời, Trịnh-Nhị, hi hùng, vào khoe mẹ (Trịnh phu nhân vừa ở phủ về được mấy hôm để lo việc hỏi vợ cho con).

— Bầm thân mẫu, việc xong rồi, Trương-tướng công gửi thiệp mời con đến dự tiệc.

Trịnh phu nhân vui mừng :

— Thế à ? Nhưng con đã chắc chắn là xong !

— Sao lại không chắc. Con sang đây sẽ giở hết tài ra, thì thế nào Trương-tướng công cũng phải phục mà bỗng lòng gả Quỳnh-Như cho con.

Nhưng con cũng nên cẩn thận. Mẹ nghe nói Kiến-xuyên hầu học rộng tài cao, mà Quỳnh-Như lại vẫn tho lỗi lạc. Không khéo bị cha con họ lấn át thì nhục đấy.

Trịnh-Nhị mỉm cười :

— Thân mẫu quá lo xa làm gì thế ! Cứ một cái giá tài nhà ta cũng đủ xứng đáng với cái tài-mạo của Quỳnh-Như rồi. Vả tài nàng là tài của một người con gái, đích sao nỗi tài cao trí rộng của bậc nam-nhi như con.

Chàng chắp tay chào mẹ rồi đi sửa soạn trang sức cực kỳ lịch sự : Tấm khăn nhiều tam-giang mới, quần rất khéo làm lộ bần cái trán cao, cái áo gấm lam thêu kim tuyến thướt tha chấm gót, cái quần lụa ngả màu hồng phớt trùm gần kín đồi hài thêu. Trước khi ra đi, Trịnh-Nhị không quên đánh qua một lượt phấn gạo và nhất là đem các bài thơ cõi đã học thuộc lòng ra đọc lại một lần.

Xong rồi, chàng thong dong nhẹ bước tới biệt thự Kiến-xuyên hầu.

Bến cảng, chàng gặp một người y-phục nhã-nhận vái chào, và lẽ-lép nói :

— Tướng công tôi mời công tử vào chơi.

Trịnh-Nhị trừng mắt nhìn rồi vái chào lại và hỏi :

— Thưa... thưa ngài, dám xin ngài cho lân-sinh này được biết quý-tính cao danh đê lân-sinh được hầu truyện.

Phạm-Thái vẫn lẽ-phép đáp :

— Thưa công-tử chúng tôi họ Phạm tên Lý, được Trương-tướng-công tìm đến dạy học các cậu các cô con quan cố hiệp trấn Lạng Sơn.

Trịnh-Nhị có vẻ kiêu hãnh :

— À ! Thày dò. Vậy mời thày đi, lân sinh xin theo.

Phạm-Thái cố nén lòng căm tức, ôn tồn nói :

— Thưa Lân tiên sinh, chúng tôi lấy làm...

Trịnh-Nhị chau mày, ngắt lời :

— Thầy đồ mà không biết nghĩa chữ lân sinh ư ? Tôi nhún mình mà tự xưng là lân sinh, chứ có phải tên hiệu tôi là Lân-sinh đâu.

Phạm-Thái vờ giật mình xin lỗi :

— Chết chửa, chúng tôi vô tình xúc phạm tới công tử, xin công tử đại xá cho. Vốn chúng tôi có biết tiếng cụ Lân-ông Nguyễn-hữu-Huân, nên tưởng công-tử cũng lấy mỹ tự Lân-sinh. Vậy xin công-tử cho chúng tôi rõ quý hiệu, để chúng tôi được hầu truyện.

Trịnh-Nhị tỏ vẻ khinh bỉ, vờ không nghe rõ, rảo bước đi vào trong nhà, đến trước mặt Trương-Công và Trương-phu-nhân, lẽ-phép chắp tay vái :

— Văn sinh Trịnh-Nhị xin cúi đầu lạy trinh.

Trương-phu-nhân vội đứng dậy niềm nở mời chào :

— Mời công-tử ngồi chơi.

Rồi phu-nhân lảng vào buồng bên đê một mình Trương-công tiếp hai trang niêm thiếp.

Quỳnh-Như thấy mẹ vào liền hỏi :

— Bầm thân mẫu, ai vừa đến chơi, con coi như người gặp ở chùa Non-Nước ngày nào.

Trương-phu-nhân cười mắng yêu con :

— May nắp nhìn trộm người ta đấy à ? Ngày nay chúng mày đáo để quá.

Thời thày mày đến làm đê, tao nghe nói đến tên đã đi trốn biệt.

Quỳnh-Như tái mặt, suýt ngất đi :

« Thị ra cái người đọc thơ cũ nhận là thơ của mình, cái cậu ấm dốt ấy, chính là vị hôn phu của ta đó ? »

— Con sao thế ?

— Bầm thân mẫu, con hơi vắng đầu.

Nhưng không sao.

— Vậy con đi nằm nghỉ.

— Được, thân mẫu đê mặc con.

Rồi nàng tìm vào ngồi trong xó tối

bưng mặt khóc thút thít. Nàng vội

nghĩ đến mấy câu thơ trong bài « Cẩm

tháo » của Phạm-Thái :

— Con ồm sầu trường chín khúc,

Mượn liêu cầm dỗ lúc tương tư,

Cầm sao thấy điệu ngắn ngo,

Sầu ai luống đê khách thơ thêm cảng.

Nàng lau nước mắt rồi lầm bầm nói

một mình :

— Hay chàng biết rằng ta sắp về tay

người khác... Không, không thề nào

thể được, thà ta tự tử cho hết kiếp,

chú bắt ta lấy con người dốt nát, đần

dộn ấy thì ta nhất định không nghe.

(Còn nữa) Khai Hưng

MAI HƯƠNG VÀ LÊ PHONG

(Tiếp theo trang 10)

— Được. Thế là đủ lắm...

— Tôi còn phải làm những gì khác nữa ?

— Chắc nữa về tòa báo, không cần nói trước những việc chưa xảy đến nhé ?

— Thế nghĩa là...

— Nghĩa là việc này quan trọng không thể nói chắc trước được...

— Tuy thế, tôi vẫn tin ở cái tài của anh.

— Cám ơn... Nhưng tôi lẩn này không dám nói quyết một điều gì, bởi vì...

Phong đánh riết, đưa lửa lên châm thuốc, nhưng anh không hút vội, cái riết cháy gần hết, đầu thuốc lá đã đen xém, mà Phong vẫn ngậm im bên khóé mép, mắt liếc ra phía cửa, không nói, không nhúc nhích..

— Lê-Phong ! giùi thế, anh ?

Phong vội giữ tay Văn-Binh lại, buông que riết xuống, mắt không rời phía cửa, hồi rất khẽ :

— Ô tô anh đỗ đâu ?

— Bên kia đường, sđ dây ba nhà...

— Thế ư ? Tôi quên không dặn anh đỗ xa hơn...

— Sao ?

— Không. Im.

Mặt Phong vẫn nhìn mãi ra đường, rồi bỗng nói rất nhanh :

— Anh ra ngay ! lên ô tô ngay ! mau lên, đừng để cho nó nghỉ có tôi ở đây ! Đi !

— Nhưng !

— Nhưng gì nữa ! Đi mau lên, nó nhận

ra cái ô ô rồi ! Đi đi !

Rồi Phong ngồi xuống bên bàn, điem nhiên lấy chiếc bánh ngọt và điem nhiên ăn. Trong lúc đó Văn-Binh kinh ngạc bước ra và thấy bóng một người thiếu nữ thông thả bước vào cửa hiệu.

— Con bỗng cái ! (Lê-Phong vừa nhai bánh vừa lẩm bẩm) Con bỗng cái giật thực ! Nếu ta không mồn bắt mày ngay trong tờ thi bài giờ mày còn chạy lối nào...

Mai Huong (vì người thiếu nữ ấy chính là Mai Huong) lững thững bước vào đưa mắt đèn lấp lánh mọi người và hình như không biết có Lê-Phong ngồi đó.

Cô ta đứng lại một lát rồi đi thẳng lên phía gác, lúc qua ghế Phong ngồi, cô ta lại đứng lại, toàn quay góit, rồi không biết ngẫm nghĩ thế nào, ngồi xuống bên cái bàn mà Phong ngồi lúc nay, nghĩa là ở ngay bên cạnh bàn Phong hiện đang ngồi. Anh phải lấy hết nghị lực mới ép mình

không nhảy lên để nắm lấy cổ ta, chống ngực anh đậm rất dữ.

Phong ngả người trên ghế, khuỷu tay chống bàn và tay kề lên má để che một phía mặt. Cổ bạnh ra, mồm hơi hé, cái môi dưới trễ xuống và đôi mắt cù làm cho ra vẻ cẩn thận.

Anh có cái cảm giác như Mai-Huong nghe thấy chống ngực mình, như trông thấy vẻ bối rối của mình, rồi như đoán biết được cái bác trưởng giả ngô nghê kia là chính mình, chính Lê-Phong.

Phong nghĩ bụng thế, nhưng vẫn ngồi đó xem Mai Huong sẽ gõ những trò chống, gì. Sau thấy người thiếu nữ nhìn ngang và trông rõ mặt anh mà vẻ mặt vẫn bình thường, anh mới dám tin rằng nó vẫn chưa nhận ra được.

Bấy giờ Phong mới chậm chạp đứng dậy, thong thả bước ra bàn tính tiền trả tiền, thong thả vừa bước lên một cái xe vừa hất tay x a đuôi lũ ăn mày đứng chực ở cửa. Nhưng xe vừa chạy được mươi bước về phía đường Phúc-kien, anh đã đón xuống, trả vội mây xu rồi trở gót đi ngược lên...

Anh đứng lên vào một hàng tap hóa nhỏ sđ cửa hiệu cao lâu, như người ẩn mưu, vì trời vẫn mưa nặng hạt. Vừa giờ tay xem lại giờ, thì đã thấy Mai Huong, mình mặc áo tai cao xu màu xám, bước ra di về phía Mā-mây.

Phong đi theo liền, nhưng có ý để người thiếu nữ cách mình hai chục bước.

Người thiếu nữ đi nhanh, nhưng anh cũng không mất hụt.

Qua một tiệm nhảy, cô ta ghé vào đó chừng ba, bốn phút, lúc trở ra mang một bọc vuông to ở một tay :

— Năm bộ sách của bác-sĩ Đoàn ! Nhưng sao nó lại gửi ở đây ?... Được, rồi ta sẽ biết.

Người thiếu nữ lại đi trước, và anh ta lại vừa ẩn vừa theo sau.

Đến một căn nhà cửa mở hé, Mai-Huong lại rẽ vào. Phong mỗi lúc một lấy làm lạ thêm, nhưng anh vẫn yên lặng đứng rinh gần đấy và để ý nhớ những số nhà vừa rồi. Lần này cũng như lần trước, người thiếu nữ không ở lâu. Lúc cô ta bước ra, bao giờ cũng trông trước trong sau, nhưng tất nhiên Phong không để cho cô ta biết anh vẫn theo đuổi.

Qua phố Hàng Buồm. Đến phố Mā-mây. Qua một tiệm nhảy thưa người, qua một vài tiệm hú ở cách nhau không xa. Rồi đến một cái cổng lớn ở một đoạn đường vắng tanh và tĩnh lặng.

Người thiếu nữ đứng lại trước cổng, nhìn quanh quất và nghe ngóng đến hơn một phút rồi mới thi ăn thoát bước vào.

Phong cười gằn sau một cái cây to.

— Hỗn cái vào hang !

Và đứng rốn lại để dán lại bộ ria mép.

Anh vừa dè giữ bước lại phía cổng được mấy bước, bỗng nhảy lùi lại nấp ở chỗ cũ : s u hàng rào sắt, anh thoáng thấy một bóng đèn ở trong nhà đi ra. Cái bóng đèn ấy là Mai-Huong. Phong cố nấp mình sau cái cây, vì thấy cô ta bước về phía mình, nhưng còn cách xa, Mai-Huong đã gọi xe nhảy lên. Phong nghe

PHI-YEN
GUỐC TÂN THỜI
nhẹ nhàng và tôn trọng vẻ đẹp
PHÚC - LONG
43 RUE DES GRAINES/HANOÏ

KHUE PUBLIS STUDIO

nước hoa nguyên chất

HIEU CON VOI

1, PAUL DOUMER, HAIPHONG
Hanoi MM. Tehi-Long 43, Rue des Paniers
Thien-Thanh Phố Khách
Quân-hùng-Long Rue Sarrav
Phúc-Thịnh 7 Rue Gia-Long
Lê-thira-An hiệu Quảng-hưng-Long
Phạm-hạ-Huyện 36, Rue Sabourain

NHÀ THUỐC LÊ-HUY-PHÁCH

Tonkin — № 149, Phó hàng Bông — Hanoi

Một nhà thuốc có danh tiếng và tín nhiệm nhất xứ Bắc. Chủ nhân Lê-huy-Phách xem mạch thái-lỗ rất tinh thông, đoán được sinh tử... Thuốc Lê-huy-Phách bào chế theo khoa học. Bất cứ bệnh gì, khó khăn nguy hiểm đến đâu dùng thuốc Lê-huy-Phách đều khỏi cả.

MỚI ẨN HẠNH HAI CUỐN SÁCH

I. — Phong tình căn bệnh. — Nói rõ những bệnh phong tình, có chụp ảnh các vi trùng của những bệnh ấy.

II. — Hai bộ máy sinh dục. — Nói những bệnh thuộc về huyết của đàn bà và những bệnh thuộc về tinh khí của đàn ông, có chụp ảnh các bộ phận sinh dục.

Thực là hai quyển sách rất cần cho Nam, Nữ giới mà chưa từng nhà thuốc nào có đủ tài liệu khảo cứu ra. Ở gần mìn lại láy, ở xa gửi 0\$03 timbre imprimé hoặc hỏi xin ở các đại lý.

Bệnh đàn bà

Huyết hư. — Da xám, mắt sầu, rúc đầu, chóng mặt, đau mỏi thân thể, buồn bã chân tay... Nhất là các bà bản tính huyết hư hoặc sinh non nhiều lần, tồn hại chân huyết và các cò tuy có hành kinh, nhưng huyết ra rất ít mà sắc huyết đậm, nhạt... đều vì khí huyết suy nhược mà làm các bệnh như vừa nói trên. Kip dùng « Tự lai huyết » số 68, chỉ 1, 2 hộp là huyết xấu dồi được huyết tốt. Thực là phương thuốc Bồ huyết rất đích đáng. Dùng thuốc này, các bà các cò được trăm đường mẫn nguyên, thân thể khỏe mạnh, tai mắt đồng hào, gan xương mạnh mẽ. Giá 1\$00 một hộp.

KINH BẤT ĐIỀU

Kinh hành khi lên tháng, khi xuống tháng, hoặc hai tháng một lần hay hai, ba lần trong một tháng mà huyết ra sắc tím nhợt... tức là kém huyết mà mắc bệnh bất điều. Dùng « Điều kinh bồ huyết » số 21, kinh được điều ngay lại bồi bổ thêm được chân huyết nữa. Giá 1\$00

BỆNH KHÍ HƯ

Bị dị ứng bệnh lâu hoặc dương mai — ra chất nhọn, tiêu tiện khi trong, khi vàng, đau bụng nồi hòn, huyết ra xám, đen, có khi lẩn nẩn. Buồn bã chân tay, rúc đầu chóng mặt, mờ mắt, ủ tai... Dùng « Đoạn căn khí hư ầm » số 37 (giá 1\$00) và « Tảo nhập khí hư trùng » số 38 (giá 0\$50) chỉ 3, 4 hộp là thế nào cũng khỏi.

Bệnh đàn ông

Thận hư. — mờ mắt, ủ tai, vàng đầu, rụng tóc, đau lưng, tiêu tiện khi trong, khi vàng, hoặc sinh ra di tinh, mộng tinh, sụt tinh, phiết tinh, lãnh tinh, liệt dương...

Thuốc Lưỡng nghị bồ thận số 20 này bào chế rất công phu, có vị phái tam phoi hàng tháng để lấy dương khí, có vị phái chôn xuống đất đúng 100 ngày để lấy thô khí... Công hiệu của thuốc này không phải là nồng, các bệnh sinh ra vì Thận hư như vừa kể trên, lâu năm làm cũng chỉ dùng 3 hộp thuốc này đã thấy hiệu nghiệm. Giá 1\$00 một hộp.

BỆNH LÂU

Mỗi mắc: tức buốt, ra mủ... Kinh niên: tiêu tiện vẫn đục, có cặn, ít mủ ướt quy đầu... dùng « Thuốc năm 1935 » số 70, nặng lầm cũng chỉ hết 8 hộp là cùng, nhất định thế nào cũng khỏi. Giá 0\$60.

GIANG MAI

Lở bét quy đầu, phát bạch, lèn soài, đau xương giật thịt, mọc mào gà, hoa khẽ, mót mắc hay đà lùn dùng thuốc số 18, nặng lầm cũng đến 3 lọ là khỏi hẳn. Giá 1\$00.

TUYẾT NỌC LÂU GIANG MAI

Tiêu tiện khi trong, khi vàng, khi đục, có vẫn nhói ở đường tiêu tiện, rót quy đầu. Bắp thịt rụt, đau mỏi thân thể, tóc rụng mờ mắt, ủ tai, đau lưng... Đó là những chứng bệnh của bệnh Lâu hoặc Giang mai chưa tuyệt nọc, phải kip dùng « Tuyệt trùng » số 12 (giá 0\$60) và « Bồ ngũ tạng » số 22 (giá 1\$00), vi trùng bệnh sẽ tiêu tan đi hết mà các bệnh vật cũng chẳng còn.

Các nhà đại lý thuốc Lê-huy-Phách

Haiphong: Nam Tân, 100 Bonnal. Haikuong: Phú Văn, 3 Paul Doumer. Hongay: Hoàng đao Quỳ, 5 Rue des Théâtres. Nam-dịnh: 28 Rue des Champeaux et 225 Maréchal Foch. Thái-bình: Minh Đức, 97 Jules Piquet. Lạng Sơn: Lý xuân Quì, 10bis rue du Sel. Túyhòa: Nguyễn xuân Thiều. Quinhon: Trần văn Thăng. Huế: Văn Hòa 29 Paul Bert. Vinh: Sinh Huy 59 Phố Ga. Saigon: 109 Rue d'Espagne. Vientiane: Phan thị Lộc rue Tafforin.

PHONG TRANG-SU' PASCALIS

LUẬT-KHOA BÁC-SĨ
TRẠNG-SU' TÒA-ÁN HANOI
N° 40, Boulevard Gambetta, — Hanoi

Một bên là Bà Phạm-thi-Thìn, vợ góa ông Trần-đức-Hanh, Thủ-ký tối-ký sở than Đông-Triều, Uông-Bi, nguyên cáo, có trang-su Mayet biện hộ, và quan Biên-Lý Tòa-Án Sở-Thẩm Hanoi.

Một bên là ông Cao-bá-Bách quản-ly báo Tân-nữ-Lưu, phố Hàng Da, số nhà 16.

Bị truy tố về tội thống mạ và phỉ báng. Tòa-Án Sở-thẩm theo phiên tòa trừng trị ngày 7 Octobre 1935 tuyên án rằng:

Bởi những lẽ ấy tha cho ông Cao-bá-Bách về tội công-nhien thống mạ. Nhưng tuyên bố rằng đã phạm về tội phỉ báng bằng báo chí, chiếu theo những khoản luật đó quan Chánh-Án vừa đọc phạt tên ấy 100 quan tiền tây và các khoản án phí; chấp cho bà Phạm-thi-Thìn đứng nguyên đơn; phạt ông Cao-bá-Bách chiếu theo luật bồi thường cho bà Phạm-thi-Thìn 2\$00\$00 ;

Truyền cho đăng bản án này vào ba tờ báo Phong-Hoa, Đồng-Pháp và Ngõ-Báo; truyền rằng số báo Tân-Nữ-Lưu đầu tiên xuất bản sau ngày có án này ông Cao-bá-Bách phải đăng ở trang nhất cùng một thứ chữ đã dùng trong bài bị culling sao nguyên văn cái án này, nếu không sẽ bị phạt 10\$00 một kỳ chậm trong hạn 15 hôm; nếu không sẽ bị phạt quản thúc ít ngày nhất.

Ông Cao-bá-Bách chống án tòa Thượng thẩm định rằng: Chiếu chi bị cáo nhân đã chống bản án ngày 7 Octobre 1935 của Tòa-Án Sở-thẩm, thực ra ý bản án đã xử các tội trọng, nhưng giảm bớt tội đi; phạt ông Cao-bá-Bách 25 quan tiền tây và giàn bén, nguyên đơn 1\$00 tiền bồi thường, giữ nguyên các khoản trong bản án đó, định tiền dâng trong ba tờ báo: J'hong-Hoa, Đồng-Pháp, Ngõ-Báo, không được quá 25\$00.

Phat bị cáo nhân tiền án phí là 191\$53. Trong số đó có 3\$20 của kho bạc, chưa kê các khoản sau.

(Trích lục dâng nguyên văn.)

MAI-HƯƠNG VA L.P.

(Tiếp theo trang 13)

có tiếng bảo phu xe:

— Hàng Điếu

Anh phải chạy đến bốn chục thước mới gặp được cái xe nữa. Vừa lên anh đã đực chạy và mất không rời cái xe bồn trước mặt. Phong nghĩ thầm:

— Quái lạ! lần này sa nó cũng lại ra mà Iúc ra, minh không thấy mang cái gó sách kia... Có lẽ nó đã để cả ở trong tiền cho bọn đồng đảng... Được lắm. Ta không thiếu gì tang chứng, tuy thử tang chứng này chỉ là mấy cuốn sách giả hiệu... Ta muốn bắt được cả tụi, không thiểu một mống, nhất là không thiểu cô Mai-Hương quí quái của ta...

« Được, xém cô em đi đâu nào? Đi đến đâu, ta cũng theo đi, trừ ra kbi có dám xuống địa ngục. Ta không thể để cô em trốn thoát được nữa. Cái lười của Lê-Pheng đầy mắt lầm bèn chặt lầm... Ta đã thắt bại nhiều lần vĩ tay cô em thực... Nhưng, nhưng lần này... »

Đến phố hàng Điếu.

Phong vội bão xe dừng lại, dặn phe xe lững thingo đi bước một làm như kéo xe không. Trên kia, người thiểu nữ vừa xuống xe và chạy tột vào một căn nhà đèn thắp sáng chung :

— Lại một tiệm nhảy nữa! Quái, nó vào làm gì đây!

Đợi đến năm phút chưa thấy người thiểu-nữ ra, anh đã sinh nghi, rồi mở lùm một thềm sốt ruột.

Phong liền bão xe dừng lại, bước xuống trả tiền, rồi không dự bị, chạy sán vào.

Trong tiệm, tung cắp trai gái đang nhảy theo một điệu « fox » nhịp mau. Lúc thấy người thiểu nữ đang ngồi ở một phía trong, anh liền sán lại gần. nhất định lần này sẽ không để lỡ cơ hội.

Bỗng nhiên Phong đứng sững lại kinh ngạc. Người thiểu nữ vừa ngang lên. Phong hai mắt tròn trĩnh, chỉ kêu lêa được một tiếng: « Ô! » trong đó như chứa chất không biết bao nhiêu sự tức giận.

(Còn nữa)

The-Lú

SÁCH MỚI

1) Trọn bộ Trần-Nguyễn chiến-kỷ (Chuyên đức thánh Trần đánh Tàu) là bộ « Lịch-sử tiêu-thuyết » Nguyễn Tú-Siêu soạn rất hay. Giấy 224 trang lớn, bìa đẹp, giá 0\$50

2) Trọn bộ Việt-Thanh chiến-sử (Chuyên vua Quang-Trung (Nguyễn-Hu) đánh Tầu, in lần thứ hai, Tú-Siêu soạn rất hay. Giấy 160 trang lớn, giá 0\$40.

3) Trọn bộ Lịch-sử Bồ-TháM (được bán khắp nơi) Viết theo cuộc điều-trá rất cẩn-thận. Có 20 hình rất đúng, N.T. Tô và L.T.S. soạn (không như các bản dịch ở sách Tây). Giấy 320 trang, giá 0\$25 (Giấy tốt 0\$45)

4) Trọn bộ Lịch-sử Quản Bãi-Say (Chuyện ông Tân-Thuật ở Hưng-Yên mà người ta quen gọi là: « Giác bãi-say ». Xem truyện này biết việc Pháp, Nam hồi trước. Giấy 115 trang. Giá 0\$15 (giấy tốt 0\$35, ở xa gởi mua thêm cước cả 4 cuộn 0\$30 (1 cuộn cước 0\$16). Có gởi Contre remboursement. Thor và mandat để cho nhà xuất bản.

Nhà in NHẬT-NAM 102 Hàng Gai HANOI

PHÒNG KHÁM BỆNH VÀ CHỮA RĂNG

DR HOANG-CO-BINH

DE LA FACULTÉ DE MÉDECINE DE PARIS

STOMATOLOGISTE

de l'Ecole Française de Stomatologie

Chữa răng, Nhổ răng. Làm răng Nắn đều lại hàm răng. Giải phẫu về những bệnh ở móm. Chiếu Rayons X và chữa răng bằng điện.

Giờ khám bệnh
sáng: 9h. đến 12h. chiều: 3h. đến 6h
chủ nhật: 9h. đến 12h.

Crédit Foncier (tặng gác thứ nhất)

91, Bd Francis Garnier Hanoi, tel. 390

MIỄN BẢN:

5000\$ HAI cái nhà gach tại
Hanoi phố Beylie số 41 và
43. Hiện thời cho thuê mỗi
tháng được hơn 50\$

Hỏi :

M. Nguyễn Bá Khuýen
MÉDECIN INDOCHINOIS

Hôpital Lalung Bonnaire
à CHOLON (COCHINCHINE)

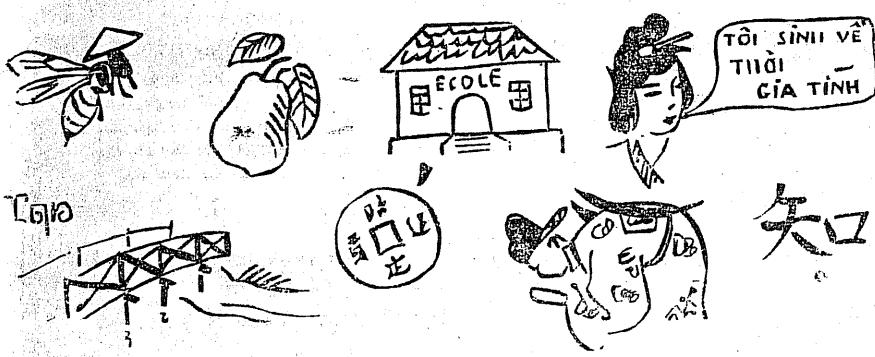
Sau khi hiệp ước Locarno bị hủy

Moscou 23-3. — Hiện nay Nga theo đuổi gấp việc tăng quân nhu và thi hành các phương pháp quốc phòng vì thấy đối với Đức, các nước ký hiệp ước Locarno không có một thái độ cứng quyết nào hơn, và thấy sự thiết lập phương pháp bảo vệ nền hòa bình chung hơi chậm chạp.

Paris 24-4. — Đức lại càng hoành hành ở biển thiỷ hòn trước nữa: phi cơ trán Đức bay quanh miền lân cận tỉnh Strasbourg của Pháp, thêm quân đội trong phi chiến khu rất nhiều, xây đắp chiến lũy, pháo đài trong các cánh đồng ở phi chiến khu, và đòi các sĩ quan trừ bị v.v..

Berlin 24-3. — Đức đã trả lời bản đề nghị của hội Q.L. Theo bản trả lời ấy, Đức không thể nhận một khoản nào trong bản đề nghị của Anh, Pháp, Bỉ, Ý.

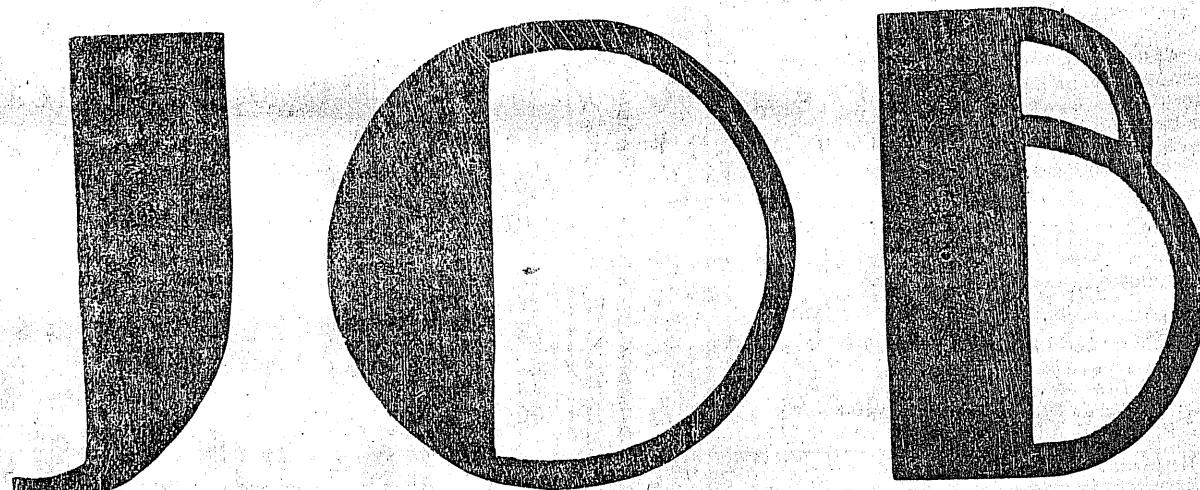
Trong bản trả lời, Đức nói: « Nếu chính phủ Đức nhận bản đề nghị ấy, tức là chính phủ Đức phải chịu trách nhiệm một việc tòng phạm đe hèn của người ta bắt buộc quốc dân Đức phải chịu... Như thế là phục cho quốc dân Đức một lần nữa... »

TRANH ĐỒ

Mỗi vật là một chữ, chấp chữ lại thành một câu. Câu gì?

Các bạn trẻ yêu vận động, nên dự vào cuộc đua xe đạp lấy bằng cấp **50** cây số HANOI-TONG của hàng thuốc lá

ngày lễ PAQUES 12 Avril 1936 này

Đức lại nói đến 31 Mars này, sẽ đề bắn đề nghị khác.

Londres 26-3. — Trong bài diễn văn của ông Eden tại Hạ nghị viện Anh: « Nếu Pháp, Bỉ có tự nhiên vô cớ bị đánh, Anh mới phải quân sang giúp, còn tự nhiên sinh sự, hiệp ước tương trợ ấy không bắt Anh phải hành động ».

Ông Eden bảo thuyết Đức cho hiệp ước Locarno trái với hiệp ước Pháp — Nga là có lý. Ông lại nói: « Còn như bản đề nghị của các nước ký ở Locarno, nó chẳng phải là một tối hậu thư, mà chỉ là những điều trước định ». Pháp và Bỉ muốn rằng trước hết dùng phương pháp trường phạt bắt Đức rút quân ra khỏi Rhénanie, nhưng Anh phản đối chính sách trường phạt.

Việc di dân lên mạn ngược

Ngày 20-3-36, Chính phủ đã ban bố một đạo nghị định mới về thề lệ di dân lập ấp ở các miền thượng du miền Bắc.

Theo thề lệ mới, Chính phủ đổi với việc lập ấp rất rộng rãi, không cứ phải có nhiều tiền để đảm bảo về việc khai khẩn mới được phép (theo lệ cũ, muốn xin khai khẩn cần tiền phải là nhà tư bản). Mà lúc đầu, những tiền tạp phí về giấy má xin phép, lập bản đồ chỗ mình định và xin cầm mốc, v.v. đều do Chính phủ chịu cho cả. Trong thời kỳ khai khẩn và trở về sau, đều được hưởng nhiều quyền lợi rộng rãi hơn trước.

VIỆC PHÁP LUẬT

Nhà cổ-văn pháp-luật chuyên môn phô hàng Gia. Luật khoa cử nhân, nay ở: Số 88 phố Quan Thánh — Hanoi

(AVENUE GRAND BOUDDHA)

Việc kiện cáo, đơn từ, hợp đồng, văn tự, chia của, vân vân...

Giờ tiếp khách:

Buổi chiều từ 5 giờ đến 7 giờ

Buổi tối từ 8 giờ đến 9 giờ

CHỮA MẮT

Y-SÝ

LE TOAN

CHUYÊN MÔN CHỮA MẮT

chữa đau mắt hột, mồ, cắt, cho đơn mua kính

PHÒNG KHÁM BỆNH:

48 RUE RICHAUD HANOI, TEL. 586

THẬP LẤP KIM ĐÂN

TRỊ ĐAU DÀI DÀY — PHÒNG TÍCH
Ăn không tiêu, Dày da bụng, Đày hơi,
Hay ợ Q'chua, Sôi bụng, Đau bụng, Đau ưng.
Tức ngực... — nhẹ 2, 3 ve; nặng
4, 5 ve LÀ KHỎI HẦM, — mỗi ve to 0\$35

BẢO HÒA DƯỢC PHÒNG

32 RUE DU PONT EN BOIS
(phố cầu gỗ) HANOI

Dai-lý: Haiphong MAI-LĨNH 60, 62
Paul Doumer — Vinh SINH-HUY 59
Maréchal Foch — Hué KIM-SANH
Dược-Cục, My-loi, Cau Hai, gare (Hué)
Hadong MINH-HƯNG 64 R. Ng. hữu Độ

bao giờ cũng được quý khách có đến

31 Rue des Charrueaux HANOI

KIM QUY

31 Rue des Charrueaux HANOI

ĐỘC GIẢ HÃY COI CHỪNG

NHỮNG THÚ THUỐC NHÀM TRI BỊNH PHONG-TÍNH NÓI
TRÊN TRỜI DƯỚI ĐẤT MÀ KHÔNG CÔNG HIỆU GÌ HẾT.

Vậy ai đã lỡ dùng rồi mà chưa chắc là rút tuyệt nọc
Nghĩa là trước kia đã có đau bệnh phong-tinh, như: Lậu, Tiêm-la,
Cốt-khí, Hột-xoài, Giang-mai... v.v. dùng đủ thứ thuốc đến nay chưa
chắc là rút tuyệt nọc, trong mình còn nhức mỏi, tiêu tiện bón-uất; nếu
đè lâu sanh ra tê bại và nhiều chứng bệnh rất ghê gớm, mau dùng thuốc

Suu - độc bá - ứng hoàn

hiệu ÔNG TIỀN trong ít ngày sẽ thấy trong nlinh được nhẹ nhàng
nước tiểu có giày có nhợ, hoặc dục như nước gạo... đó là nọc độc hãi
còn ẩn trong mình bị thuốc tống lôi ra, phải ráng dùng cho thường sẽ
hết rứt.

Bệnh đàn bà

Có nhiều người bị gốc độc bình phong-tinh của đàn ông sang qua,
nay đau mai mạnh huyết trắng ra đầm đìa, lộn mủ lộn máu, hồi tanh
khó chịu, làm tướng là đau Tử-cung là Bạch-dái, dùng thuốc hết tiền
mà bệnh vẫn còn mang đến nỗi phải thiết mạng, vậy phải dùng thuốc

Suu - độc bá - ứng hoàn

hiệu ÔNG TIỀN mới hết được.

Bệnh con nít

Bị gốc độc của cha mẹ di truyền, may còn sống sót được mình mày
ghé chốc, u nhọt lở lói cùng mình mau dùng thuốc SUU-DỘC BÁ-
ỨNG HOÀN hiệu ÔNG TIỀN hết sức công hiệu. Chúng tôi dám nói
quả quyết và làm cam đoan ngoài thuốc SUU-DỘC BÁ-ỨNG HOÀN
hiệu ÔNG TIỀN ra chưa chắc có thứ thuốc nào trị được tận gốc,
tuyệt nọc các chứng bệnh phong-tinh.

ĐẠI CỤC ÔNG TIỀN DƯ'O'C PHÒNG

68 RUE DU PAPIER — TÉL. 188, HANOI

SUCURSALES :

HANOI a) 38 Phố Huế — b) 57 Hàng Long — HAIPHONG 79 P. Doumer — BẮC-NINH
Rue Tiên An — HÀ-ĐÔNG 19 Hòe Văn — BẮC-GIANG Avenue de la Gare DÁP-CÀU
Rue principale — NAMDINH 77 Maréchal Foch — YÈN-BÁY Avenue de la Gare

VIEN-DÔNG TÔN-TÍCH HỘI

Của Hội tư - bản SEQUANAISE thành Ba-lê lập nên
Công-ty vô danh hàn vốn 4.000.000 phat-lảng, một phần tư đã góp rồi
Công-ty hành - động theo chỉ - dù ngày 12 tháng tư năm 1916
Điều-ba Hanoi số 419

Món tiền Iru - trú (Tỉnh) 440.586\$57 để Hội hoàn vốn lại
đến ngày 31 Décembre 1934 cho người đã góp).

GIÚP NHỮNG NGƯỜI ĐỀ DÀNH TIỀN

Tổng - cục & HANOI 32, Phố Paul-Bert. — Giấy nolis 892
sở Quản-ly & SAIGON 68, đường Charnier. — Giấy nolis 1099

Bảng xô số hoàn tiền về tháng Février 1936

Mỗi ngày thứ sáu 28 FÉVRIER 1936 hời chín giờ sáng
tại số 1 Tông-Cục ở số 32 phố Tràng-Tiên, Hanoi, do ông de PRAT, Đại-biên của
hội SEQUANAISE ở Ba-lê chủ-tọa; ông Samuel LONG, Giám-Đốc nhà Địa Ốc
Ngân-Hàng và ông NGUYEN-SI-KHUONG, Thủ-khoán, dự-tọa

Những số trúng Danh sách các người trúng số Số tiền hoàn lại

Lần mở thứ nhất: Hoàn vốn bội phần

Những số đã quay ở bánh xe ra: 396 - 1.611
396/1 - M. ALEXIS LAN, Ký-sư nhà máy đèn, Saigon. 1.000\$00
396/5 - M. NGUYEN-VAN-TIEN, n° 7, Voie 220 (hàng
Bộ), Hanoi. 1.000.00

Lần mở thứ hai: hoản nguyên vốn

Những số đã quay ở bánh xe ra: 184 - 1.671 - 2.896 -
832 - 811 - 438 - 617 - 707 - 1.708 - 2.872 - 2.573 - 525 - 500 -
2.105 - 2125.
184 M. PHAM-DOAN-DIEM, Dược-sỹ, Tourane. 1.000.00
4.671 4.671/4 - Mme TRAN-THI-MUOI, Saigon. 200.00
4.671/5 - M. VO-DANG-TAM, làng Bai-Tan, Phanri. 200.00
9.832 Au porteur, Saigon. 200.00
41.005 M. NGUYEN-THI-NHUNG, Nghiệp-chủ ở Bình-nhut,
Tanan. 200.00

44.125 Phiếu này chưa phát hành.

Lần mở thứ ba: khôi phái đóng tiền tháng

Những người có tên sau này trúng số được lĩnh
phiếu miễn-trù, trị giá kê ở cột thứ nhất, có thể
bán-lại ngay theo giá tiền kê ở cột thứ hai. Cột thứ
Những số đã quay ở bánh xe ra: 397 - 1.304 - 913 -
1.933 - 1.648 - 717 - 2.651 - 1.560 - 1.905 - 243 - 481 - 2.300 -
2.654 - 2.895 - 1.038

397/1 - M. ALEXIS LAN, Ký-sư nhà máy đèn, Saigon. 200\$00 117.00
397/2 - M. BUI-QUANG-DINH, đường Calinat, Saigon. 200.00 117.00
397/3 - M. NGUYEN-XUAN-THAI, 17, Phố Francis
Garnier, Hanoi

18.648 M. LE-HONG-TRUONG, 99, Phố Gia-Long, Hué. 200.00 114.40
30.481 M. TONG-THI-VANG, làng Long-hồ, Vinh-long. 500.00 272.50
38.654 M. NGUYEN-VAN-DANG, Hanh-thong-xa, Govap. 200.00 105.20
41.895 M. PHAM-THI-THUAN, làng Cầm-Phò, gần Faifoo. 200.00 102.00
43.038 M. CAI-TAM-TU, sở Kiêm-Lâm, Thanh-Hoa. 500.00 251.00

Những kỳ xô số sau định vào ngày 30 Mars 1936, tại số
Quán-ly, ở số 68, đường Charner, Saigon

Hội đồng minh quốc-tế có cam-bao-chắc chắn

Imprimerie Tân-Dân, Hanoi

SỰ PHÁT-MINH VỀ SẮC ĐẸP CỦA BẮC-SĨ
RẤT TỐT ĐỂ TRỪ NHỮNG VẾT RĂN SÂU

MẶT NHIỀU VẾT RĂN
= trông già quá 50 tuổi =

NHỮNG VẾT RĂN ĐÃ MẤT
= trông trẻ độ 30 tuổi =

Giản-dị và rẻ tiền, sự phát minh của
giáo sư Dr. Stejskal có thể làm cho tất cả
thiếu-phụ và thiếu-nữ, trở lại hơn tuổi
minh.

Sau khi đã xét nghiệm ra rằng, những
vết răn là do ở sự suy-vi của một thề
chất của da-de, gọi là Biocel nhà thông
thái ở trường cao-đẳng ở Vienne đã tìm
được cách để bôi-bô cho thề chất đó. Lấy
ở những súc vật hay còn nhỏ, chất Biocel
hiện nay dùng để làm kem TOKALON
mẫu hồng. Tối trước khi đi ngủ, bôi thử
kem này, thì những vết răn sẽ mất, và

da-de sẽ được tươi tắn và min. Buổi sáng
trước khi sức phấn, thi dùng kem TOKA
LON mẫu trắng (không mờ), là thứ kem
không những làm cho da-de trở nên
trắng-trõ mà lại còn bồi-bô da-de nữa.

Kem trắng làm mất những lỗ chân lồng
mở rộng, và những chấn hương.
Các bà các cô có thể chắc chắn được
rằng dùng cách «sữa-trị dung hoa» kem
trắng và kem hồng da-de sẽ được tươi
tắn, nếu không thi xin hoàn tiền lại. Bất
đầu dùng ngay kem TOKALON, các bà, các
cô sẽ thấy sự mẫu nhiệm-của kem đó.

KEM PHẦN TOKALON

BẢN TẠI CÁC CỬA HÀNG LỚN Ở BẮC-KỲ VÀ TRUNG-KỲ

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN Ở BẮC-KỲ VÀ TRUNG-KỲ

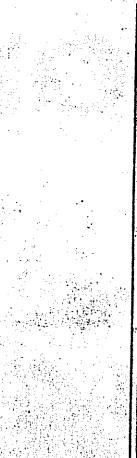
Maron, Rochat et Cie — 45, B^e Gambetta à Hanoi

Những gian hàng

IDEO

là những gian hàng

= to đẹp nhất =

GIÁ BẢN PHẢI CHĂNG
HÀNG TOÀN THỰC TỐT

VIEN-DÔNG ĂN-DƯỜNG

Cửa hàng bán sách vở và giấy bút

28, Rue Paul-Bert, Hanoi — 60, B^e Paul-Bert, Haiphong

Le Gérant: Nguyễn-tường-Tam